

Húsvét, keresztt, örök élet és szeretet

A keresztt az atyai házra kifüggesztett lámpás, amely a tékozló fiúknak világít, hogy hazataláljanak. (C. H. Spurgeon)

Jézus soha nincs a keresztt nélkül, de a keresztt sincs soha Jézus nélkül. (Szent Pio atya)

Ne féljeteK Krisztus kereszttjétől! A keresztt az Élet Fája. Minden öröm és béke forrása. Ez volt az egyetlen mód Jézus számára, hogy eljusson a feltámadásra és a győzelemre. Az egyetlen mód a számunkra is, hogy részt vegyünk az Ő életében most és mindörökké. (Szent II. János Pál pápa)

A pokolba visz az út, a mennybe pedig vezet. (G. B. Shaw)

Az emberek paripán vágtatnak, amikor nyereségre vadásznak, és csigát fognak be a szekerük elé, amikor a menny felé törekszenek. (C. H. Spurgeon)

Azt gondolni, hogy bemehetünk majd az égbe anélkül, hogy magunkba szállnánk, anélkül, hogy önmagunkat megismertük és nyomorúságunkat megfontoltuk volna, és anélkül, hogy mérlegeltük volna, mivel tartozunk Istennek, s végül anélkül, hogy sokat könyörögtünk volna irgalmáért: ez oktalanság. (Avilai Szent Teréz)

Isten nem az ember fejét, hanem a szívét helyezi a mérlegre. (Kecskés Pál)

A lelki emberek igaz és kimeríthetetlen öröme az a vágy, hogy testestül-lelkestül Jézus Krisztushoz válhassanak hasonlónak. (Thienei Szent Kajetán)

Az igaz öröm a bennünk lakozó Szentlélek. (Benedetta Bianchi Porro)

Mondd meg nekem, mi okoz neked örömet, és én megmondom, ki vagy. (Ravasz László)

Sohase engedjétek. hogy bármi annyi szomorúsággal töltsön el, hogy fedtesse veletek a feltámadott Krisztus örömét! (Kalkuttai Boldog Teréz anya)

A szeretet az a szárny, amelyet Isten adott az embernek, hogy felemelkedjék hozzá. (Michelangelo Buonarroti)

A virágot a napfény fejleszti ki, az emberi lelket a szeretet. (Gárdonyi Géza)

Amit Isten a kezembe ad, azt arra használjam fel, hogy szeressek. (Böjte Csaba)

Feltámadt Urunk, Jézus Krisztus! Örömmel halljuk az apostolok tanúságtételét a veled való személyes találkozásról. Ők egykor láthattak téged megdicsőült testedben, s meggyőződhettek arról, hogy újra élsz. E tapasztalatok hitet ébresztettek bennük és elindították őket a tanúságtétel útján. Szólíts engem is nevemen! Add nekem is a hit ajándékát! Feltámadásodba vetett hitemet és irántad való szeretetemet azzal szeretném megmutatni, hogy az apostolokhoz hasonlóan én is bátran hirdetem feltámadásodat, amely az új élet, az örök élet forrása minden ember számára.

Áldott húsvéti ünnepeket kíván mindenkinek:

Gellért atya

Naptári programok

- Április 6. **Húsvéthétfő**, szentmisék: 7⁰⁰ és 18³⁰
- Május 4. (hétfő) 17³⁰ gyerekek Mária köszöntője anyák napja alkalmából
- Május 9. (szombat) gyerekek **első gyónása**
- Május 10. (vasárnap) 10⁰⁰ **Elsőáldozás**
- Május 24. **Pünkösöd** ünnepe
- Május 25. **Pünkösdhétfő**
- Május 31. (vasárnap) a **Szentháromság ünnepe**
- Június 7. (vasárnap) **Úrnapja**: szentségi körmenet a ½9 órai szentmise után
- **Májusban** minden hétfő, csütörtök, péntek, szombat és vasárnap **este 7-kor litániát imádkozunk** Szűz Mária tiszteletére

Állandó programok

- **első csütörtök** esti szentmisében két szín alatti áldoztatás.
- **első péntek**: szentmisék előtt fél órával gyóntatás, betegek látogatása a szentségekkel, este 8 órától virrasztó Taize-i imaóra.
- **első szombat** délután ¾ 6-tól közös rózsafüzér imádság a magyar családokért és az ifjúságért.
- **első vasárnap** délután 5-től csendes szentségimádás, alatta gyóntatás, majd közös litánia.

Dr. Verbényi István, 1938–2014., Albertfalva plébánosa 1985–2001.

„Virágzó egyházközséget adott át utódjának”

Napra pontosan 5 hónapja, hogy elbúcsúztattuk egy imafüzérrel Antal atyát, s most elődjétől, Albertfalva harmadik plébánosától búcsúzunk.

1941-ben, édesapja, István bácsi a MeinInél kapott állást, és a legközelebbi bérlakást vette ki, így kerültek a mai Derzsi u 12-be.

István atya tehát hároméves korától élt Albertfalván, itt a templomban volt első áldozó, itt bér mátkozott, és itt kapta a meghívást a papi hivatásra, elsősorban Doroszlai Béla plébános atya lelki ösztönzésére. Milyen különös a gondviselés: holnap abba sírba temetjük István atyát, ahol kedves lelki atyja is örök álmát alussza. Most már együtt vannak örökre.

A Piarista Gimnáziumban tett érettségi után jelentkezett a székesfehérvári szemináriumba. 1961-ben szentelte pappá Shvoy Lajos megyéspüspök atya. Első szentmiséjét itt Albertfalván, a Szent Mihály templomban mutatta be. Ezután különböző plébániákon végzett lelkipásztori tevékenységet, sőt különböző tanári és előjárói feladatokat kapott a kispapnevelés területén. Emellett buzgó tanulmányokat és tudományos munkásságot kezdett az egyházi zene és a liturgia vonatkozásában.

1985-ben Szakos püspök atya Albertfalvára nevezte ki plébánosnak. István atya kérte, hogy ne szülőhelyére helyezze, mert senki sem próféta saját hazájában. István atya azonban erre is rácsáfol, mert nehézsége ellenére megbirkózott vele. Az egyházközség működése talpra állt, jó közösségek alakultak ki. Először is a maga mellé állította az ifjúságot, nemcsak a fiúkat, hanem a lányokat is. A plébániái hittanórák szolgáltatták elsősorban ennek kereteit. (Nem egy szentségi házasság jött létre ezek eredményeként). A

ministráns gárda taglétszáma (akik ténylegesen ministráltak) meghaladta a negyven főt. Az ifjúság a nyári vakációját szinte a plébánián töltötte. Újjászervezte a képviselő testületet aktív, tetterre kész tagokkal. Velük tudta templom teljes belső és külső tatarozását végrehajtani öt év alatt szinte kizárólag a hívek áldozatos adakozásával. Így az ötvenéves jubileumra kívülből megújult templomunk.

Híveivel is jó kapcsolatot épített ki. 1987 Húsvétján levelet küldött a híveknek, mert más „sajtóterméket” tilos volt a szocializmusban megjelentetni. Ezt megismételte Karácsonykor, majd a következő Húsvéton. Ezzel hagyományt teremtett, így létrehozva azt a formulát, amit „Egyházközségi Levél”-nek ismerünk. Manapság ez évente négyszer jelenik meg, idén már a 29. évfolyamnál járunk.

A modern technika vívmányai és az újdonságok iránti érdeklődés igen csak jellemezte István atyát. 47 évesen került hozzánk plébánosnak, és vajmi keveset tudott a számítástechnikáról. De nekiállt tanulni, és pár hónap múlva olyan trükköket tudott, amiken jó néhányan elcsodálkoztunk.

Már 1989-ben videofilmeket vetített a templomban és a hittanteremben ifjakat, idősebbeket megnyerve elkötelezett keresztény filmekkel.

Vezetésével megújult a Szent Mihály napi búcsú ünnepség sorozata. Eleinte az Albertfalvi napokkal összekötve, később ez sajnos kettévált. A búcsú azonban ma is többnapos ünnepe a plébániának.

A rendszerváltozás lehetőségeit kihasználva István atya vezetésével a képviselőtestület megalapította a Don Bosco katolikus általános iskolát, és megszerezte a régi albertfalvai iskola épületét (először bérletként később tulajdonként.) Ez István atya legmaradandóbb „alkotása”, ő maga is ezt tartotta élete fő művének. (István atya gyerekként is tömzsi alkat, családi beceneve Buckó volt. Ő is tudta, és sokszor mosolygott rajta, hogy az iskolát néhányan „Don Buckó”-nak nevezték.)

Ugyancsak István atya kezdeményezésére alakult meg az Albertfalvi Keresztény Társas Kör, amelynek ő örökös elnöke, és amely tavaly előtt ünnepelte 20 éves fennállását.

A kántorképzőt még kispapként végezte el. Talán kevesen tudják, hogy István atya kiválóan orgonált.

Liturgiai tudásának növelése céljából a nyolcvanas évek elején két évre Rómába küldte őt tanulni Lékai bíboros atya. A liturgiai tanulmányok mellett fakultatív zenei kurzusokon is részt vett. Sőt, büszkén mesélte, hogy nemegyszer sikeres orgonakoncerteket is adott Rómában.

Liturgiai tevékenysége eredményeként szerkesztésében megjelent a *Liturgiai lexikon*, a *Ministráns abc* két kötete, és az *Adventtől–adventig* könyve. Hosszú évekig készítette az Új Ember naptárat és az egyházi szertartások liturgiai előírásait tartalmazó Direktóriumot.

A kántorképző igazgatójaként sok száz egyházi zenész képzését segítette. Hosszú évekig a kántorképző a Don Bosco épületében „üzemelt” és a Szent Mihály templom volt a színhelye a liturgikus tevékenységeknek. A kántorképzőn kívül tanított a Hittudományi Főiskolán (Egyetemen) és a Hitoktató Képzőn is.

Folyamatosan publikált szakfolyóiratokba és az Új emberben is.

Meggyengült egészségi állapota miatt 2001-ben István atya plébánosként nyugdíjba vonult, és egy virágzó egyházközséget adott át utódjának. Hamarosan azonban új feladatot kapott a püspöki kartól, és megszervezte a Magyar Liturgikus és Zenei Intézetet (MALEZI). Így gyakorlatilag a magyar egyházi élet liturgiai és zenei szakmai irányítását végezte. Ezen időszak legkiemelkedőbb alkotása az „Adoremus” füzetek létrehozása. Ez István atya ötletéből valósult meg, és ma is nagy népszerűségnek örvend a hívek körében. Közel húsz éves munkája nyomán végre megjelenhetett az „Áldások könyve”, amelyet legkedvesebb gyermekének nevezett. (Liturgikus egyházi könyvként jelent meg, ezért készítőjét a könyv nem tartalmazza, de tudjuk, hogy szinte 90 százalékban az ő munkája fekszik benne.) Közben bővített kiadásban újra kiadásra került a *Liturgiai lexikon* és az *Adventtől–Adventig*, újként megjelent a *Ministránsok kézikönyve* is.

Több, különböző szintű kitüntetést is kapott. Megkapta a Pro Ecclesia Hungariae díjat, a Don Bosco díjat (a Szalézi Rendtől), Újbuda díszpolgárává választották, és elsőként lett az Albert herceg díj tulajdonosa is.

Folyamatosan romló egészségi állapota miatt egyre kevesebbet tudott nyilvános lelkipásztori tevékenységet folytatni. Az utóbbi hónapokban szinte nem tudta lakását elhagyni. Talán utoljára Antal atya temetésén járt házon kívül.

Voltak még tervei, egyet vázlatosan elmesélt. A szentmiséről szeretett volna egy átfogó tanulmányt írni részben történetileg, részben tartalmilag, de gyengülő egészsége nagyban hátráltatta. A múltkor kérdeztem, hogy áll ebben a témában. Azt felelte, nincs türelme hozzá. Szerintem sajnos már ereje nem volt.

Elhatalmasodó betegsége miatt döntött úgy, hogy a fehérvári papi otthonba költözik. Akik jól ismerték, sejtették onnan nincs visszaút. De úgy gondoltuk, nincs olyan messze Fehérvár, van telefon, és így tudjuk vele a kapcsolatot tartani.

A Teremtő azonban másképp gondolta és hazahívta.

Két nappal halála előtt beszéltem vele utoljára. Elmondta, nagyon rosszul van, és kérte imádkozzunk érte. Ez a mondat nagyon jellemző volt rája. Ha gond, probléma merült fel, mindig az imára hivatkozott: imádkozom értetek, megemlékezem rólatok a szentmisémben, értetek ajánlom fel a szentmisémet.

Őszintén hitt és bízott az ima mindent felülmúló hatalmában.

István Atya könyörögj érettünk!

Madaras Gábor

Emlékeim Verbényi István atyáról

Verbényi István atya örökkévalóságba való távozásával az egyik legjobb barátomat veszítettem el, akivel az elmúlt évtizedek során a legjobb személyi kapcsolatban voltam.

Első találkozásunk a Papnevelő Intézetre megy vissza, amikor én első éves voltam, ő pedig a negyedik évet kezdte el. Mintegy ötven év távlatából visszatekintve mindmáig őrzöm azt a benyomást, hogy ő volt a Papnevelő Intézetben a ceremonár, aki az előljárók megbízásából a papnövendékek liturgikus kötelezettségeit intézte és rendezte. Valószínűleg már az előljáróknak is feltűnt a liturgia iránti érdeklődése és elkötelezettsége.

A Szeminárium elvégzése után egy ideig nem volt különösebb kapcsolatunk, minthogy én még készültem a papságra, ő pedig hosszabb ideig a lelkipásztorkodásban kapott beosztást, majd kinevezték, először az esztergomi Papnevelő Intézet, majd a budapesti Papnevelő Intézet előljárójának. Személyes barátságunk két irányban épült, egyfelől, hogy az egyházmegye fiatalabb papságának körében tudatosan egy baráti közösséget alakítottunk ki, amelynek keretében az évek során barátságunk elmélyült, másfelől az esztergomi Papnevelő Intézet, majd a Központi Papnevelő Intézet előljárójává való kinevezésével. Én magam mindkét helyen, először az esztergomi Hittudományi Főiskolán, majd a budapesti Hittudományi Akadémián tanári kinevezést kaptam, ennek révén szorosabb kapcsolatba kerültünk, minthogy a papnevelés és a teológiai oktatás összefüggött egymással, így a papnövendékek ügyeiben sokszor érintkeztünk és segítettük egymás munkáját. Ez utóbbi különösképpen a budapesti időszakban teljesedett ki, amikor való-

ban szükséges volt a Papnevelő Intézet és a Hittudományi Akadémia közötti intenzív kapcsolattartás. Ebben az időszakban indult el a Hittudományi Akadémia Levelező Tagozatos képzése, melynek keretében Verbényi István atya a későbbiekben is, amikor már albertyfalvai plébános volt, a liturgia oktatásában személyesen közreműködött. Mindannyiszor lenyűgözött lelkesedése, buzgósága és személyes odaadása, amellyel a papnövendékek ügyeit intézte és gondozta. Ebben az időben szerezte meg a teológiai fakultáson a doktori fokozatot, amely lehetőséget teremtett számára arra, hogy Rómában liturgikus tanulmányokat folytathasson.

Egészen rendkívüli elszántsággal szentelte magát tanulmányainak a doktori fokozat megszerzésére, amit őszinte elismeréssel csodálok, tekintve, hogy ennek érdekében héber és görög nyelvi ismeretekre is szert kellett tennie. A római tanulmányok befejezését követően kapcsolódott be a hazai liturgikus életbe, mely tevékenység betetőzése volt a Magyar Püspöki Kar Liturgikus Bizottsága vezetőjeként való megbízása. Számos liturgikus dokumentum előkészítésében vett részt, úgy a hivatalos, mind a hívő nagyközönség számára liturgikus témájú kiadványokban. Annak ellenére, hogy egészségi állapota megromlott, továbbra is elkötelezetten és nagyfokú felelősséggel látta el legkülönbözőbb feladatait. Amikor a liturgikus bizottság vezetéséről lemondani kényszerült, továbbra is változatlan figyelemmel kísérte a német és olasz nyelvű kiadványokat. Még ebben a fizikailag meglehetősen korlátozott állapotában is folytatta a külföldön kiadott liturgikus könyvek megrendelését és beszerzését, olyannyira, s ez egyik utolsó és igen kedves emlékem róla, hogy amikor felfedezett egy Svájcban kiadott könyvet tavaly és engem, mint a Hittudományi Kar Könyvtárának vezetőjét kért meg annak beszerzésére, a könyv megérkezésének napján, amikor ő a székesfehérvári Papi Otthonba készült bevonulni, a könyvet a Liturgikus Intézetnek ajándékozta.

Rendkívül jó paptárs volt, akire bármilyen körülmények között számítani lehetett. A már említett papi közösségnek lelke volt, mindenkivel napi kapcsolatot tartott fenn telefonon és még életének legutolsó szakaszában is lehetőséget adott arra, hogy lakásában a hagyományos névnap összejöveteleket megtarthassuk. Én magam is gyakran beszéltem vele telefonon, sőt, az utolsó hetekben személyesen kerestem fel őt, hogy a magány érzését a körülményekhez képest enyhíteni próbáljam. Megható volt, hogy az albertyfalvi plébánia lelkipásztori életében ezekben az időkben is tevékenyen részt vett, közreműködött a gyóntatásban, és mindvégig szívén viselte a hívek életét.

Barátságunkról még számtalan apró részletet lehetne kiemelni, azt azonban mindenképpen hangsúlyozni szeretném, hogy Verbényi István atya jó pap volt, papi hivatásában, annak bármely szakaszában és beosztásában a legmesszebbmenőkig helyt állt, s mint paptestvér mindvégig hűséges társunk volt.

Rózsa Huba

Oikodeszpotész – a házigazda Verbényi István atya emlékére

Új Ember Hetilap 2015. január 11.

István atya munkásságával még ministránsként találkoztam. Bohán Béla SJ atya a sekrestye öltözőszekrényére letett egy kis füzetet, amelynek *Ministráns ABC* volt a címe. A jezsuita atyák számos jó könyvvel gazdagították a plébánia könyvtárát, amelynek egyik polcán ott volt Verbényi István–Arató Miklós Orbán *Liturgikus lexikon* című könyve is. Ez a két mű képezte liturgikus ismereteim alapját. István atyával 2002-ben találkoztam személyesen az akkor Albertfalván működő Harmat Artúr Központi Kántorképző záróvizsgáinak időszakában. A Don Bosco-iskola emeletén, közvetlenül a lépcsőnél jött Füzes Ádám atyával. Varga László atya bemutatott, majd István atya egy kék színű névjegyet adott át, és annyit mondott: – Hívj! – Végül nem én hívtam, hanem ő keresett meg 2004-ben, mivel Varga László atya és Horváth István tanár úr ajánlására meghívást kaptam a kántorképző hittanári szolgálatának végzésére. Kriesch Erzsike, Lisznyay Mária, Dékány András, Jakab László, Bednarik Anasztázia, Káposztássy Béla és még sok kedves kolléga mellett kezdhettem meg szolgálatomat.

Az István atyával való beszélgetések során nyilvánvalóvá vált számomra, hogy egy örökség őrzőjeként beszél, Harmat Artúr, Werner Alajos, Bárdos tanár úr, Lisznyay Szabó Gábor és Kósa atya örökségének őrzőjeként, és célja az élő egyház színvonalas és hűséges liturgikus- egyházzenei szolgálata. A mellette eltöltött évek során megismertem szorgalmát és hivatástudatát. Soha nem kérkedett tudásával, mindig felnézett azokra, akik a liturgika és az egyházzene művelésében tanárai és munkatársai voltak az idők során. Legfőképpen Radó Póli bácsit emlegette.

Lelkesítette a felnövekvő új nemzedék, de elszomorodott a tétlenség és a restség láttán. A liturgikus intézet megbízott igazgatójaként sokat fáradozott a liturgikus könyvek megjelenésének ügyéért. Ilyenkor néha gyermeki türelmetlenségnek látszott. A ministránsoknak szánt bővített kiadású művét nem saját szellemi termékének tekintette, hanem az oltárszolgák kézikönyvének. Könyveivel célja a képzés és a nevelés volt. Mindig elismerte mások szakmai nagyságát, még akkor is, amikor ellentétes szakmai véleményen voltak. Amennyiben vitás kérdés került elő, akkor is mindig így kezdte: Nézd! Majd ezt követően felvázolta a probléma előzményeit, és hivatkozott arra a szakmai munkára, amely alapján állást foglalt az adott kérdésben. Ismeretei nem tették önteltté, mindig ellenőrizte munkáját, mivel azzal egyházát szolgálta. Nem engedte meg magának az öncélú elméleti és gyakorlati kilengéseket. Hűsége megmutatkozott felettesei iránti tiszteletteljes engedelmségében is. Körültekintő volt válaszaiban, noha megfogalmazásai talán éppen ennek köszönhetően sokszor nyersnek tűntek.

Liturgikusként – a Szentírás szavaival szólva – olyan házigazda volt, aki kincseiből újat és régit hoz elő (Mt 13,52). Igyekezett lépést tartani az egyház liturgikus életével. Tanulmányozta az Istentiszteleti és Szentségi Fegyelmi Kongregáció rendelkezéseit és az új szakmai irodalmat. Különösen kedvelte a liturgikus szövegek biblikus és patológiai elemzését. Lelkesen mutatta az újabban beszerzett könyveit, mesélt tartalmukról és fontosságukról. Romló egészségi állapota ellenére is minden idejét az imádságra, a lelkipásztorkodásra és szakmai elmélyülésére fordította, ahogyan egész életében tette. Az imádság és a liturgikus cselekmények végzése igazán bensőséges ügyének számított. Soha nem volt színpadias, mindig a mennyei Atya felé fordult, ő volt imádságai központjában.

Nyugdíjba vonulását követően is folytatta munkálkodását. Az Adoremus szerkesztésével járó feladatokat a kórházi ágyon is odaadással végezte. Sajnos a szentmiséről szóló könyvét, amelynek előkészítésén sokat dolgozott, nem tudta befejezni. Terjedelmes és szabatos munkának készült. Az angol nyelvű irodalmi utalások fordításában a segítségére lehettem. Olyan érzésem van könyvével kapcsolatban, mintha J. S. Bach A fúga művészete című variációs ciklusának utolsó darabját, befejezetlen négyzólamú négyesfűgáját hallanám.

Abertfalvai lakásának szobáját az őszinteség jámbor légköre hatotta át. Ennek ténye akkor erősödött meg bennem, amikor átadva az Adoremus szerkesztését felhívott, mondott néhány kritikát, majd hozzátette: nagyon tetszett neki a mariológiai rész. Bizonyos, hogy egyfajta Szent Pál-i lelkeség jellemezte: „Ha dicsekedni kell, gyöngöseségeimmel dicsekszem. Isten, a mi

Urunk, Jézus Krisztus Atyja, aki áldott mindörökké, tudja, hogy nem hazudom" (2Kor 11,30). Ebből adódott, hogy lelkiismereti egészségét is mindig karbantartotta. Felismert hibáit és gyarlóságait őszintén bánta, sokszor úgy, hogy még a mások által elkövetett vétkeket is maga igyekezett helyrehozni. Atyai aggodalommal kísérte nehézségekkel küzdő paptestvéreit is.

Hálás vagyok az Úrnak, amiért megismerhettem. A viszontlátás reményében: *Adoremus Dominum in aeternum!*

Sztankó Attila

Búcsúztató Verbényi István temetésén

Farkasrét 2015. január 16.

Krisztusban Kedves Gyászoló Testvéreim!

„Hazamegyek az én Atyámhoz és szent arcába nézek,

Hogy mindig lássam. S míg szívére zár,

Letörli hulló könnyeit szememnek...

S már olyan mindegy, vajon halál

Sajtolta ki, vagy boldog érzésem,

Mert ő: letörli.” (Szent–Gály Kata)

Szent–Gály Kata gondolatait akár a Jelenések Könyvének írója is ihlettette: *„Isten letöröl majd a szemükről minden könnyet, és nem lesz többé sem halál, sem gyász, sem jajgatás, és fájdalom sem lesz többé... (Jel 21,4)*

István paptestvérünk – reményünk szerint – már ennek a boldog életnek részese. Hiszem, hogy Isten akkor hív, amikor életünk megérett az örök élet számára. István atya 77 évesen érett meg az örök életre. Bár most inkább az elvesztés szomorúsága uralja lelkünket, mégis vallom: ez a nap az öröm napja. Nem a vigalom, nem a szórakozás, hanem a hazaérkezés, a megérkezés öröme. Annak a sportolónak az öröme, aki egy küzdelmes verseny után átszakítja a célszalagot. Futott ő is a kitűzött cél felé, kötelességtudóan, fegyelmезetten. (vö. Fil 3,14) István atya egy küzdelmes élet után érkezett meg az örök Atya dicsőségébe.

Az elindulás: itt született Budapesten, Albertfalva a szülőföld, a por ahonnét vétetett, itt volt otthon, hogy majd egykor ide is térjen vissza. Most megérkezett. Reményünk szerint már otthona a menny.

Székesfehérváron részesült a papszentelés kegyelmében 1961. június 21-én. Több helyen teljesített kápláni szolgálatot. 1974-étől prefektus az esztergomi Szemináriumban. Én ekkor ismertem meg őt. Többedmagammal katonai szolgálatunkat teljesítettük, mikor is többször meglátogattak bennünket. Később seminaristaként a mindennapjainkat már együtt töltöttük, mert együtt élt velünk. Felügyelt, énekkart vezetett, s szívesen ping-pongozott velünk.

Az Isteni Gondviselés a Pápai Magyar Intézetbe vezette őt, ahol ösztöndíjasként tanulhatott és doktorálhatott.

Életének állomásai mögött Isten gondviselő szeretetét látta, s úgy értelmezte, Istennek terve van vele. Így szolgálhatta 1985-től nyugállományba vonulásáig a Budapest–Albertfalvi Szent Mihály Plébánia híveit, mint plébános, miközben több alkalommal is ellátta a Budapest–Kelenvölgyi Plébániát. Hívei közülük valóán érezték és szerették. Nyugállományba vonulása után köztük maradt, segítette a plébániai munkát: misézett, gyóntatott, miként tette ezt a nővéreknél is. Kezdeményezésére alapította a plébánia az Albertfalvi Don Bosco Katolikus Általános Iskolát, és óvodát. Szívügye volt az iskola. *„Ti tanítatok, a legjobbat adjátok a gyerekeknek, a többit bízzátok rám.”* – mondta gyakran a tanároknak.

Egész életét keményen végigdolgozta. Ott volt, ahol szükség volt rá, ahová mennie kellett és ment engedelmesen: mindig új reményekkel, új lelkesedéssel kezdett hozzá feladatához, mert *„Krisztus szeretete sürget, ösztönöz minket.”* – vallotta Szent Pállal. (2 Kor 5,14)

A plébániai és iskolai feladatok mellett 1983-tól az Országos Hitoktatási Tanfolyam, 1984-től a Hittudományi Akadémia Levelező Tagozatának előadója, 1992-től pedig a Székesfehérvári Egyházmegyei Hitoktatóképző igazgatója is volt. 1983-tól a Kántor- és Karnagyképző előadója, 1992-től a Budapesti Kántorképző, majd a Harmat Artúr Kántorképző Tanfolyam igazgatói tisztét is betöltötte. 1987-től 1990-ig az Országos Liturgikus Tanács irodavezetője. Alapítója és 2002-től tíz éven át igazgatója volt a Magyar Liturgikus és Egyházzenei Intézetnek. 1995-től a Főegyházmegye Egyházzenei Bizottságának vezetője. A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia 2011-ben Pro Ecclesia Hungariae-díjjal tüntette ki. 2001-től pedig Budapest XI. kerületének díszpolgára.

Munkáját főpásztorai 1977-ben püspöki tanácsosi címmel, 1993-ban protonotárius, kanonoki kinevezéssel ismerték el. Nemcsak a kanonoki stallumban üresedett meg a helye, hanem nekünk is hiányozni fog.

Számos publikációja jelent meg a egyházi folyóiratokban. Szerkesztője volt a Liturgikus Lexikonnak és a hívek körében is nagyon népszerű Adoremus füzeteknek.

Szerény, csendes, tiszta életet élt – s közben józanul gondolkodott, két lábbal a földön állt. Olyan paptestvér, ember volt, akire lehetett számítani. Bölcs, aki tudta, mikor és mit kell szólni, és mikor kell csendben maradni.

Bárhova lépett, ott egy kicsit jobb lett a világ. Az volt a hivatása, hogy ahová elért a fénye, ott az élet váljék elviselhetőbbé. Szerette, megértette az embereket, felnőtteket és gyerekeket egyaránt, és szerették és megértették őt.

Mert nyitott volt az emberekre, sok kapcsolata volt. Ő viszont senkit nem terhelt gondjaival, azokat a legtapintatosabban, mindig a másokra figyelve oldotta meg.

Így élt – és így távozott. Elegánsan, ügyelve arra, hogy senkinek ne legyen terhére, és megőrizhesse saját méltóságát. Így került a Székesfehérvári Papi Otthon kórházi részlegébe, ahol néhány nappal később elérte a hazahívó szó, hogy elindulhasson oda, ahol hitünk szerint valaki vár bennünket. A feltámadt Krisztus, aki meghívta őt, akinek szolgálatára elkötelezte magát. Most már szép papi életének legyen Ő, a feltámadt Krisztus a jutalma.

Dániel próféta szavaival búcsúzunk:

„Akkor az Istenismerők ragyogni fognak, mint a fénylő égbolt, s akik igazságra tanítottak, sokakat tündökölnek örökkön örökké, miként a csillagok.” (Dán 12,3)

István atya, nyugodjál békében! Ámen.

Forgács Alajos atya

„Az emberi élet Istentől rendelt értelme: másokért élni”

István atya lelki üdvéért bemutatott gyászmisén
elhangzott megemlékező szentbeszéd
2015. január. 16.

István atya felismerte, hogy az emberi élet Istentől rendelt értelme: másokért élni. Ő ezt tette. Hősies fokon. Azért kamatoztatta talentumait, hogy másokért éljen: ahol csak megfordult, káplánként, prefektusként, az albertfalvi plébánia híveiért...

A halál földi életünket végleg zárja le, vigasztal Jézus üzenete: **„Atyám házában sok hely van”**. István atya is tudta, hogy nem a halálé az utolsó szó, életünknek – igaz másként – de van folytatása: Jézus örök élettel ajándékoz meg minket. Feljogosít erre a reményre az az áldozatos munka, amit papi szolgálatában gyakorolt.

Most itt állunk a halál nagy misztériuma előtt, búcsúzunk, és keresünk egy jelt, ami reményt, vigaszt nyújt, amely jövőt kínál.

Félünk a haláltól, mert félünk a semmitől, attól, hogy elinduljunk az ismeretlen felé. Számunkra az „ismeretlennek” neve van: Jézus Krisztus, Feltámadt Urunk. Ő várja István atyát is.

Itt érezzük meg igazán, hogy **a szeretet igényli az örökkévalóságot**, és nem lehetséges, hogy ezt a halál egy pillanat alatt elpusztítsa. Nem is pusztítja el. Mindazt a szépet és jót, amit István atya alkotott, nem tudja elpusztítani. Nem tudja elpusztítani a

Ma Jézus nyújt vigasztalást, hiszen szeretetével legyőzte a halált, feltámadt, és megnyitotta az örökkévalóság kapuit. Ő a Jó Pásztor, akire félelem nélkül rábízhatjuk magunkat. Rábízhatjuk István atyát is.

A búcsúzás mégis fájdalmas. Fájdalmas, mert nehéz elválni attól, akit szeretünk. Hiányozni fog.

„Atyám házában sok hely van.” István atya tovább él abban az Országban, amit Isten tartogat számunkra, ahol mindaz, ami itt a földön érték, még teljesebb, még tökéletesebb formában van jelen.

Forgács Alajos atya

„Felmérte az idők jeleit”

A gyászmisén elhangzott búcsúztató

2015. január 16.

Főtisztelendő Excellenciás Püspök Urak! Főtisztelendő Tartományfőnök Úr! Főtisztelendő Atyák! Nagytiszteletű Lelkész Úr!

István atya kedves családtagjai!

Tisztelt Polgármester Úr és önkormányzati képviselőink!

Kedves Mindnyájan, akik István atyáért hálát adunk és búcsúzunk tőle!

István atyánkért, egyházközségünket plébánosként szolgáló 16 évéért, több mint tíz éves további lelkipásztori szolgálataért mindnyájan hálát adunk az Úrnak.

István atyánk! Köszönet munkádért, hála érted az Úristennek.

Tegnap este, itt a templomunkban, másfél óráig tartó együttlétben, közös imádságban, részletekbe menően megemlékeztünk nagyra becsült plébánosunkról. Most, plébániánk hívő közösségének megbízása kötelez István atyánk egyházközségünkért végzett áldozatos munkájának rövid összefoglalására. Nehéz érzelmek nélkül beszélni ezekről, hiszen már a Központi Szemináriumi prefektus feladatkörében személyes kapcsolatba kerültünk egymással, és a későbbiekben, itt Albertfalván is segíthettem munkáját.

István atya az egyházközségünk felelős vezetői feladatait, a rábízott közösség szervezését, összefogását, lelki táplálását a történelmi lehetőségek bölcs felhasználásával látta el. Munkájában a cél eléréséhez szükséges összhang megteremtésének kiemelkedő szerepe volt. Felismerte az idők jeleit és aszerint cselekedett, támogatót. Alkotó tudós, és egyben körültekintő, jó lelkipásztor, szigorú ember volt.

István atya apostoli szolgálata során a közösségben való együttes munkálkodásának gyümölcseiből plébániánk minden tagja részesedhetett.

A tíz civil hitoktatóval együttműködve az óvodásoktól kezdve az egyetemistákig bezárólag minden korosztály számára szervezett és biztosított hitoktatást.

Plébánosi működésének kezdeti időszakában megalapozta, az 1980-as évek harmadik harmadától, az évente négyszer megjelenő EGYHÁZKÖZSÉGI LEVÉL folyóiratunk megindítását, majd tevőlegesen támogatta rendszeres megjelenését.

Hálát adunk az Úrnak azért, hogy István atya a családpsztoráció fontosságát saját korát megelőzve felismerte, és megcselekedte mindazt, amire a Szentlélek hívta apostoli küldetésében. Családjaink közösségi rendezvényeit a legfontosabb lelkipásztori tevékenységei közé emelte.

Katolikus iskolánk létrehozásának aktív közreműködője, a Don Bosco Katolikus Iskola megalapításának vezetője volt.

Az Albetfalvi Keresztény Társas Kör létrehozását és felvirágoztatását is szívügyének tekintette.

István Atya!

Híveid köszönetét is magában hordozza a Budapest Főváros XI. kerületétől kapott díszpolgári címed, az Albert herceg díj és az, hogy a Szent Lázár lovagrend lovagjai, lelki vezetői közé emelt.

A nyugdíjba vonulásod óta eltelt több mint tíz évben továbbra is alkotó, tudós lelkipásztorként éltél közöttünk, aki az embereknek az Istennel való élő kapcsolatát szolgálta.

Kérjük, emlékezzél meg rólunk örök Atyánk előtt!

Könyörgésként, hálaadó imáinkat ajánljuk fel István atyáért!

dr. Bató András, egyházközségi képviselőtestület világi elnök

„Bátran fordulhattunk hozzá”

Tisztelt Gyászólok Közösség! Kedves István Atya!

Az Úr Jézus eljövetelére készülve mélyen megrendített mindannyiunkat István atya elmenetelének híre.

A hosszú, súlyos betegséget békével, türelemmel viselte.

Mielőtt kénytelen volt elhagyni szeretett szülőhelyét, Albertfalvát és bevitték a kórházba, hogy megvívja utolsó csatáját, a Jó Isten kezébe helyezte magát. Tudta, mi vár rá és készült az átköltözésre. Felkészült a távozásra.

Hisszük és valljuk, hogy ő már az Atyaisten ölelésében van, és odafentről kíséri figyelemmel továbbra is tevékenységünket. Készült arra is, hogy beszél Don Boscóval. Talán már meg is tette...

A mai gyászmisén hálát adunk a Jó Istennek azért a tartalmas, sokoldalú, tevékeny életért, amelyet István atyának ajándékozott.

Búcsúzásul ismét hálásan megköszönjük István atyának a Don Bosco iskola és az óvoda megalapítását, a létrejöttükért folytatott ádáz küzdelmet, és különösen azt, hogy iskolánkat az 1992. január 31-én megszületett önkormányzati döntést követően Don Bosco oltalmába helyezte.

Köszönjük azt a sok kegyelmet, áldást és lehetőséget, amit ezzel oly sok családnak, gyermeknek, szülőnek és pedagógusnak megteremtett!

Az iskola megalakulásának első percétől fogva minden pillanatban éreztük és tudtuk, hogy István atya számára intézményünk élete, léte, működése, eredményei jelentették a legtöbbet.

Mindig és mindenben támogatott minket, azonnal segített. Bátran fordulhattunk hozzá bármikor, bármilyen kérdéssel, problémával, megoldásra váró feladattal. Ő támogatott, megerősített minket, ellátott javaslataival, tanácsaival.

Az elmúlt 22 év alatt számtalan csodálatos dolgot élhettünk át, mindazok, akik itt lehettünk: diákok, szülők, pedagógusok, dolgozók egyaránt.

Az a plusz, amit itt a Jó Isten és Don Bosco szüntelen jelenlétét érezve kaphatunk, minden nehézségért kárpótol bennünket. Érezhetjük a családias hangulatot, az összetartozás erejét. Sokszor adtuk jelét az egymásért tenni tudásunknak, a mások szeretetének, megsegítésének. És sokszor részesülhettünk mi magunk is ezekben a kegyelmekben. Sok programunk, a szülőkkel szervezett együttlétek mind ezt erősítik.

Iskolánk megalakulása óta minden évben igen gazdagon biztosítunk lehetőséget a tartalmas lelki töltődésre, lelki életünk erősítésére, gyarapítására, a közös programokra. Erre a jövőben is nagy figyelmet fogunk fordítani.

István atya még betegen is velünk tartott a tantestületi lelki gyakorlatokon, hosszú buszos utakon, hogy erősítse közösségünket, gazdagítsa lelki életünket. Számtalan alkalommal jött el közénk az értekezleteinkre, mindig örömmel vett részt programjainkon, az utolsó percig nyomon követte az eseményeket, aktuális történéseket, eredményeinket. A tanév elején mindig izgatottan várta eseménynaptárunkat. Még betegen is sokszor eljött az iskolamisékre, ünnepekre, hogy tanúságot tegyen a ránk bízott gyermekeknek hitéről és Don Boscóról.

Utoljára tavaly tavasszal, a Vidámság napján volt köztünk. Vele és Antal atyával közösen, egymás kezét fogva imádkoztuk az Úr Angyalát, amely egyik kedves imádsága volt.

Ezúton is hálásan köszönjük a sok tartalmas szentmisét, a szentbeszédet, amivel megerősített minket hitünkben, hivatásunkban, a gyermekek iránti elkötelezettségünkben, szeretetünkben. Mindig rámutatott az Isten szeretetében rejlő erőre, Don Bosco segítő példájára.

Folyamatos, értünk mondott imáinak erejét mindig érezhettük.

Kedves István atya! Igyekszünk mindent megtenni továbbra is a Don Bosco iskola és óvoda hírnevének növeléséért, lelki és szellemi fejlődésünk gyarapításáért, közösségeink fejlesztéséért, a magas színvonalú nevelésért és oktatásért, Don Bosco megelőző szeretetének alkalmazásáért. Kérünk téged, segíts minket ebben égi nyughelyeden is!

Hálatalattal szívvel köszönjük Horváth Zsuzsannának, mindannyiunk kedves Zsuzsikájának, hogy földi élete utolsó perceiben is István atya mellett állt, fogta a kezét és segítette őt a legnehezebb időszakban, a földi életből az örök életbe való távozás útján is. Segítette, erősítette őt minden ügyében.

Zsuzsika, áldjon meg téged a Jó Isten és őrizzen meg téged kegyelmében, aki Jézus katonájának szolgálója voltál 31 éven keresztül, egészen az ő utolsó földi pillanatáig.

Kedves István atya! Arany János Széchenyi emlékezete című versének részletével búcsúzom tőled a Don Bosco minden apraja és nagyja nevében:

*Nem hal meg az, ki milliókra költi
Dús élte kincsét, ámbár napja múl;
Hanem lerásván, ami benne földi,
Egy éltető eszmévé finomul,
Mely fennmarad s nőttön-nő tiszta fénye,
Amint időben, térben távozik;
Melyhez tekint fel az utód erénye:
Óhajt, remél, hisz és imádkozik.*

Kedves István atya, köszönünk neked mindent! Imádkozz értünk továbbra is sokat! Isten Veled!

Sédyné Esztergár Klára, a Don Bosco Iskola igazgatója

A családpsztoráció plébánosa volt

Emlékezés, és könyörgés István atya lelki üdvéért
2015. január 15. – esti virrasztás

István atya felkérése és bátorítása nyomán 1989-ben alakítottuk meg az első, több éve már ős-házascsoportnak nevezett közösséget. Ez volt a kezdete annak is, hogy István atya plébánossága idején a családpsztorációban lehettem civil munkatársa. Az ős házascsoport havi rendszerességgel ismétlődő, alsó hittanterembeli összejöveteleink vezetője, előadója kezdetben István atya volt. Hamarosan egy-egy család otthona lett az összejöveteleink helyszíne, ahol a magunk választotta témát dolgoztunk fel, vagy kértük fel egy-egy szakterület elismert lelkipásztorát előadásra, István atya jóváhagyásával.

Ezekhez a foglalkozásokhoz hamarosan újabb házaspárok csatlakoztak. A természetes fejlődés, a létszám növekedése, a korosztályi külön igények következtében az idők folyamán további két csoport alakult. A negyedik és ötödik házascsoport létrejött Attila atya lelkipásztori munkájának eredménye. Az időben első házascsoport gyerekeiből, tavaly ősszel alakult a legfiatalabb házascsoport. Ők mindnyájan a Don Bosco iskola első növendékei közé tartoztak.

István atya által elvetett magból terebélyes fa növekedett az elmúlt 25 év alatt.

1994 és 2006 között minden nyáron, azután 2014 nyarán is három-négynapos, 80–90 fős családos táborok/lelki gyakorlatok szolgálták családjaink lelki fejlődését. A külön-külön működő házascsoportok, az azokhoz tartozó szülők gyerekeinek egy nagy közösségbe tartozását erősítették ezek a lelki gyakorlatok. A táborok változó helyszíneken és kiváló lelki vezetőkkel bonyolódtak le.

A családok nyári együttlétét István atya mindig meglátogatta, amikor a következő időszakra vonatkozó tervek, elhatározások is megfogalmazódtak. Volt olyan, amely az elkövetkezendő tanévre, volt ami több évre szólt. Az utóbbiak közül az egyik nyolc éven át, István atya plébánosi működésének végéig tartott. Ez volt a családos szentmise. Havonta, szombat délutánon-

ként. Csecsemőtől kezdve az összes gyerek részt vett, részt vehetett rajta. István atya tartotta mindegyiket.

Egy olyan elhatározásunk volt, amely még ma is létezik. Ez az első péntekenkénti késő esti szülői/családos szentségimádás, amely az évek folyamán kora esti taize-i ájtatossággá alakult.

Az Esztergom–Budapesti Főegyházmege 1994. évi egyházmegyei zsinata után főegyházmegei szinten is megindultak több témában a klerikus-laikus összejövetelek, eszmecserék, főleg a zsinat résztvevői között. Egy ilyen alkalommal, a kötetlen beszélgetések fázisában egy atya érdeklődött a plébániánkról, a családokkal való foglalkozásról. Kaján mosollyal kérdezte, hogy a plébánosotok a családok szerveződését hagyja-e, és várta siránkozó választ. Amikor beszámoltam neki, hogy nálunk már 1989 óta működik családközösség, valamint a belőle kibontakozott tevékenységek, és mindezt István atyánk kezdeményezte, támogatta, akkor gyorsan elkészönt.

Hálát adunk az Úrnak azért, hogy István atya a családapasztoráció fontosságát saját korát megelőzve felismerte, és megcselekedte mindazt, amire a Szentlélek hívta apostoli küldetésében.

A Szentlélek hét ajándéka közül különösen három adomány birtoklásáról tett tanúságot István atya:

1. Az *értelemről*, amely arra képesít, hogy a hitigazságokat igazi értelmük szerint fogjuk föl.
2. A *tanácsról*, ami az időszerű teendőink között igazít el, hogy szeretetből kiindulva tevékenykedjünk.
3. Az *erősségről*, ami abban segít, hogy az Istenbe vetett bizalom a nehézségek között se vesszen el.

István atya a Szentlélektől megkapott *értelem* ajándékát alkotó tudós emberként, és körültekintő, jó lelkipásztorként mutatta meg nekünk.

Könyörgünk Mennyei Atyánk, emeld magadhoz István atyát, és add nekünk, hogy élethivatásunkban mi is fel tudjuk ismerni és meg tudjuk élni az *értelem* adományát. Hallgass meg Urunk!

István atya a *tanács* adományával oly módon élt, hogy felismerte az idők jeleit és aszerint cselekedett. Apostoli szolgálatában az együttműködésnek, a cél eléréséhez szükséges összhang megteremtésének kiemelkedő szerepe volt.

Plébániai családi közösség szervezését, családjaink közösségi rendezvényeit a legfontosabb lelkipásztori tevékenységei közé emelte. Tevélegesen támogatta az EGYHÁZKÖZSÉGI LEVÉL megindítását, az AKTK létrehozását és

felvirágoztatását. A XI. kerület Önkormányzatában képvisellel rendelkező pártok közül négynek a politikai megegyezését követően katolikus iskolánk létrehozásának aktív közreműködője, és a Don Bosco Katolikus Iskola megalapításának vezetője volt.

Kérünk Téged Úr Jézus, István atya juthasson minél előbb a mennyben a dicsőséges egyház tagjai közé, és közbenjárása által részesüljünk mi is a Szentléleknek a *tanács* ajándékában. Hallgass meg Urunk!

István atya a Szentléleknek az *erősség* ajándékát sugározta felénk iskolánk létrehozása nehézségeinek idején, betegségének hosszú éveit során. Az egészségének megfogyatkozása miatti nehézségek elleni napi küzdelemét a tudományos munkával és a lelkipásztori szolgálatával fedte el.

Hallgass meg minket Szentlélek! István atya mélyen hitt az ima erejében, add meg neki most is, hogy megtapasztalhassa a hívő közösség érte való könyörgését! Hallgass meg Urunk!

dr. Bató András

„Nyitott plébániát alakított ki”

Azóta ismertem István atyát, amióta plébános lett Albertfalván. Nehezen kezdődött kapcsolatunk. Durcás és naiv kamaszként kerültem őt, miséit, hittanóráit. Ő azonban – mint a Jó Pásztor – utánam jött, beszélt szüleimmel, hívott a templomba. És azt hiszem ezzel nem voltam egyedül.

Aztán – felismerve az igényeket és élve a lehetőségekkel – olyan plébániát alakított ki, amely mindig nyitva állt. Még akkor is, ha ő nem értett egyet mindennel, de hagyta, hogy mi, akkori fiatalok a magunk módján éljük meg felnőtté válásunkat és ehhez biztosította azt a hátteret, összehozta azt a közösséget, amely mindannyiunknak, akik ott lehettünk mai életünket is mélyen meghatározza: ebből nőttek ki barátságok, házasságok, családok. És megadta a kötődést a templomhoz, az oltárhoz, az Istenhez. Amikor most szilveszterkor – már tudva István atya haláláról – együtt volt családunk közösségünk, konstatáltuk, hogy az ott lévő hét házaspárból ötöt ő adott össze és szinte valamennyi gyerekünket ő keresztelte.

Aztán az idő múlásával, amikor letehetette a plébánosság terheit, megváltozott kapcsolatunk is. A papból ember lett, és talán barát is. Végig követte

a plébánia, az iskola a hívek életét. Mindenről tudott és fűtötte a tettvágy, amihez a test egyre kevésbé volt készsége. Amikor egy hónapja nála jártam izgatottan mesélt egy külföldön újonnan kiadott liturgikus könyvről. Nem hiszem, hogy még elolvasta, de bízom benne, hogy már egy olyan liturgiának a részese, amelyet senki sem tud a legnagyobb tudással és igyekezettel sem leírni, sem elképzelni.

Uram! Hálásak vagyunk Neked, hogy rábízott nyájaként ismerhettük és követhettük István atyát. Egyedül csak Te tudod, hogy mennyi nehézséggel, gonddal, akadállyal kellett megküzdenie hivatása teljesítése során. És Te tudod, hogy milyen hittel, odaadással, szeretettel végezte, amit rábízta. Olyan példát adtál elénk személyében, aki atyaként törődött lelki gyermekeivel, hogy mi is mint szülők, gyermekeinknek ne csak testi, hanem lelki gyarapodására is gondot fordítsunk. Segíts minket, hogy tanuljunk türelmes, de határozott hitéből, amellyel számtalanszor fordított minket a jó felé. Kérek, jutalmazd őt az üdvösség kegyelmével, és add meg, hogy majdan színed előtt újra közösen dicsérhessünk Téged a mennyei liturgiában. Amen

Mig Balázs

„Boldogan gyönyörködött a jövő nemzedékben”

Morzsák István atya életéből ...

Kedves olvasó! Miért is jelentkeztem e pár sorral? Verbényi István atyával való ismertségem és alakuló barátságunk ifjú koromban történt.

Bató Andrásné Kiss Márti kérte tőlem, írjak pár visszaemlékezést Verbényi István atya plébánosi működéséről, betegsége éveiről; szóval a mellette töltött időről. Morzsákról, amik sokszor az élet sava-borsa.

Azt többször tapasztaltam, hogy István atya nagylelkű, nagyvonalú ember volt. Nagyszerű humorérzéke volt, az élet fonák oldalán is meglátta a jót.

* * *

Plébániai életem során a jó Isten csodálatos segítőtársakat adott melém: Kaszás Marikát, Rác Borikát és a férjét Pista bácsit, az egyházközségben levő családokat és a templomban segítő hölgyeket. Pista bácsi sekrestyés volt, második otthonának tekintette a plébániát. Bármilyen szögelnivalóra,

fúrni-faragnivalóra kértem, azonnal tökéletesen megcsinálta. Borikával a kertben és a házban is sokat segítettek. Borikánk már a túlparton vár ránk!

Vendéglátás után az asztalon tornyosult a sok tányér és egyéb apróság – úgy éreztem elveszek a rengetegben – egyszer csak nyílik az ajtó: Borika és Marika bedugja a fejét: Jöttünk játszani. Isten áldjon meg Benneteket! Mindig a legjobbkor jöttök – mondom. Elindult hármasan a „játék. Hamarosan felszámoltuk az edényrengeteget.

* * *

Telefon csörög! Marika kiált: gyere gyorsan, beteghez kell menni! István atya az utóbbi években már rosszul látott, nehezen közlekedett. Elzártam a gáztűzhely csapját, bármi főtt is. Mire az autóval kiálltam az atya már ott volt és irány a beteg! Oh, hányszor volt hasonló helyzet! Ha meggyógyult, azért adtunk hálát. Ha az örök életbe költözött, könyörögtünk érte és hálát adtunk, hogy időben értünk oda.

No persze az autóval való kiállás sem ment mindig zökkenőmentesen. Zsivány kutyánk nagyon szerette a szabadságot. Amint kinyitottam a nagy kaput, meglépett őkelme. A téren valaki ment át – Zsvi utána – és az illető nadrágjának annyi volt. István atya vehette az új nadrágot! Zsivány sajátjának érezte az egész templomteret, sőt még a szemben lévő kis utcát is, főleg ha jött a postás úr! A konyha előtti teraszról az égvilágon minden helytelen dolgot meglátott. Csak a gyereket játszhattak a téren!

* * *

István atya szíve-csücske a ministránsok voltak. Andika mesélte Artúr fiának ministráns avatását. Felkészüléshez megkapta a „Ministráns ABC”-t (István atya könyve). Tökéletes felkészülés! Nagyszerű vizsgázás Artúr részéről. A többi ifjú is szépen vizsgázott és utána vendéglátás a teraszon. Atya köztük ült és boldogan gyönyörködött a jövő nemzedékben. A későbbi években is sokszor szívesen emlékezett rájuk. Örült minden jelentkezésüknek, látogatásuknak. Többször őt kérték az esküvőjükhöz, keresztelőkhoz. Örült a helytállásuknak! Fiainak érezte valamennyit! Sokat imádkozott értük. Nagy öröm volt számára, amikor Fejes Csaba a pappá szentelésére hívta. Többször látogatta István atyát. Ezzel biztos, hogy sok erőt kaptak egymástól.

* * *

István atya lehetővé tette több család gyermekei számára, hogy római utazáson részt vegyenek. Remélem, mindegyikük életében felejthetetlen élmény volt ez az utazás. Az ifjú csapattal sikerült bejutni a Szent Péter-bazilika alsó átásaihoz, a korabeli temetőhöz és benne Szent Péter sírjához!

„Petros eni” olvasható az évezredes bevésés: „Péter itt van”! Atya legfőbb gondja volt a gyerekek jóléte. Nap mint nap az út során tartott szentmisét. Részt vettünk Szent II. János Pál pápa kihallgatásán.

* * *

Atya számára nagy élményt jelentett a harangszentelés. Kocsis István és kedves felesége Koloszar Judit ajándéka. Azok a gyönyörű úrnapi oltárok; övék volt a plébánia előtt álló kereszt-oltár. Az oltárkészítők már hajnalban jöttek, mindegyikük igyekezett a legszebbet adni. Ez sikerült is. Később – mikor István atya már nehezen közlekedett – autóval vittem körbe az oltárokhöz. Szép nap volt részére.

* * *

Élete fő művének tartotta a Don Bosco iskola létrehozását! Küzdelmes, nehéz napjai voltak, míg megtörtént az alapítási okirat létrejötte. Éjszaka ért haza a plébániára – ahogy mesélte – és Zsivi kutyánk a küszöbön várta. Mint Don Boscót Grigo kutya. Szíve-lelke tele volt hálával az Isten jósága iránt! Teljesen rábízta az iskola, a szülők, a gyermekek és a tanárok sorsát! Ugyanúgy az óvodát is. Élete utolsó percéig imádkozott az iskoláért. Don Boscót többször kérte, hogy őrizze, segítse az iskolát és az óvodát, valamint hogy teljes mértékben valósuljon meg Don Bosco nevelési elve. Neveljék a gyermekeket Istenszeretetre, a jóra fogékony lelkiismeretre és egymás megbecsülésére. Vegyék észre, ha a társuknak segítségére van szüksége.

* * *

István atya életében szép évek voltak Ábrahám Béla atya plébániai jelenléte. Mindig megvárta a vacsorával, őszinte, jó beszélgetéseket folytattak. Életükből érződött a kiegyensúlyozott biztonság. Jó humorérzék jellemezte őket.

Volt cica is a plébánián! Még jóval Béla atya jövetele előttről. A cicát „Bécinek” hívtuk. Béla atya „szívfájdalma” volt, hogy őt soha nem szólítottuk „Bécinek”! István atya a kapuban beszélgetett valakivel. Egyszer csak érzi, hogy megkaparja valaki az „alig” hajjas fejét. Jót kacagott, hogy Béci cica megsokallta a beszélgetést.

Reggelente várva várt volt a szentmise utáni kávézás. Zsivány az atya elé ült és várta a soros kávéskesze. 1–2–3 számoltuk és önkélmének elég volt. Várva várta Atyával együtt a vasárnapot, amikor jött Boda László professzor úr, aki reggelijét megosztotta Zsivánnyal. „Kiskutyám, most figyelj!” Ekkor ki kellett menni a kisebblőből, mert a professzor úr Zsiványnak prédikált, aki tátott szájjal hallgatta. Jókat kacagtunk Zsivány intelligens hallgatásán.

* * *

Nyaranta gyermekmegőrzővé és játszóházzá váltunk. Persze az apró népet etetni is kellett. Jöttek az ifjú és még ifjabb aprók és sütötték a palacsintát, de rengeteget.

Következett a számítógép tanulás. Kiss Gábor és Madaras Gábor barátai nap mint nap tanították szorgalmas tanítványukat. Atya tökéletesen megtanulta és művelte a számítógép adta jó helyzeteket és bonyolultnak látszó dolgokat.

Eredménye: Bővült a teológián végzett tanítása, jöttek a könyvek és az újságcikkek.

Ministráns ABC, Liturgikus lexikon, Ádventtől ádventig – Takách Ágnes fotóművésszel közös alkotásuk, Adoremus – óriási munka volt, és még ma is folytatódik.

Atya élvezte a meghívók készítését. Művészi színvonalúra dolgozta ki őket. Annyira, hogy a számítógépet nem használó paptársainak is ő szerkesztette a meghívóját. Ebből persze tréfás helyzetek adódtak.

A megfeszített életvitel és munkálkodás eredménye a váratlan vesebetegség jelentkezése lett. Az orvos feladta a leckét: „atya vagy nyugdíjba megy, vagy meghal.” Atya az előbbit választotta. Az egyházközség területén lévő szülői házba költözött. Kérte, menjek vele, mert a mindennapi élet ellátását egyedül nem tudja megoldani.

Nyugdíjas éveit teljes értékű munkával töltötte. Így született meg az Áldások könyve, több cikk az Egyházközségi újságba és naptárat is szerkesztett. Nap mint nap reggelente vittem a Magyar Liturgikus és Egyházzenei Intézetbe, ahol az emberek problémáikkal megkeresték. Előadásokat szervezett. Mivel az egyházzenei bizottság elnöke is volt, hozzá fordultak a templomi hangversenyek lehetőségeivel. Soha nem engedett a liturgiában és a templomi zenében lazaságot. A Katolikus Rádió részére Spányi Antal püspök úr kérte tőle a liturgikus előadásokat. Éveken keresztül lehetett hallani hétfő reggelenként az egyházi évnek megfelelő és aktuális előadását. Kékesi Enikő volt olyan kedves és eljött a lakására, ott vette fel őket. Részemről hálásan köszönöm Enikőnek a fáradságát, sok örömet jelentett jövetele. Hálásan köszönöm Morvainé Elvirának a tökéletes és pontos munkáját, amivel nekem is segítségemre volt, hogy István atya beteg lába meggyógyult. Igaz, közel 5 évre volt ehhez szükség. Így nem a lába, hanem a szíve vitte a mennyországba.

* * *

Nyugdíjas éveiben nap mint nap vittem a Kelenvölgyben élő Szervita Nővérekhez. Így volt szentmiséjük az idős Nővéreknek. Nagyszerűen tudtak

együtt dolgozni Ancilla nővérrel, aki ezekben az években kapta meg a Rendház újraépítését. Kelenvölgyben is kiségitet István atya, Lancendorfer István plébános atyának. Jó barátság alakult ki köztük. Verbényi István atya élvezte késői „káplán” helyzetét.

A Szervita Nővérek kérdezték Palotai Erzsitől: – Te miért tegezed az Atyát? – Mert kiskorában a kocsiban tologattam!

* * *

Tündéri jelenet volt Moki úr „segítsége”. Nem tudtam pár napig ellátni István atyát. Testvérét kértem, hogy legyen szíves segíteni. Atya kacagva mesélte: Mokika 10 órakor felhívott a szomszéd szobából – fent vagy-e? – „Persze, már a kávé is megfőztem!”

* * *

Lassan gyengült az egészségi állapota, de a papi baráti körrel való találkozásokat nagyon várta. Ifjú koruk óta tartották egymással a barátságot. Időközben alakítottak rajta – névnapi ünneplések is voltak. Bármerre kerültek is, mindegyikük nagyon várta, hogy jöhessen ünnepelni az Istvánt és a Hubát. (Rózsa Huba professzor úrral egyszerre ünnepeltek.) Végre elérkezik a találka napja. A „sereg” kora reggel jön. Kiülnek a kertbe, beszélgetnek ebédig és jóízű kacagások közben a komoly problémák megbeszélésére is sor kerül. Késő délután fájó szívvel távoznak. Évek során a barátok megfogtak; egyre kevesebb székre volt szükség.

– Pistikém! Jövünk jövőre is!

Búcsúztak! ...

Horváth Zsuzsanna szalézi munkatárs

„István atya, nagyon hiányzol!”

Nézem az utolsó ajándékokat, a gyászmisén kapott fényképedet. Az íróasztalomon, a naptár mellé került. Az évente ismétlődő események, a születésnapok, ünnepek és a mindennapi fontos, vagy kevésbé fontos teendők bejegyzése, tervezése közben önkéntelenül is hosszabban megpróbálok a szemedbe nézni.

Nagyon jó ez a fénykép. Első pillanatra szigorú, de csak egy pillanatra! Pont annyira, ami a napi munkák elvégzéséhez szükséges fegyelemre int.

Utána szétárad az ember lelkében az a csodálatos bizalom, hit, remény, amellyel a kezedben tartott Szentostyára nézel: és a kép felirata, „Téged Isten dicsérünk”.

Egyre többször jut eszembe, milyen jó volt, amikor a napi szentmisén találkozhattunk. Milyen megújító élményben részesülhettem a gyónások alkalmával, és milyen jó volt beszélgetni, tervezni, együtt gondolkodni a mindennapi dolgokról.

Tudom, nem a nosztalgizást várod Tőlünk, hanem, hogy tegyük a dolgunkat, ha lehet, még jobban, mint eddig, de ehhez szükségünk van a segítségre odafönről.

István atya, könyörögj érettünk!

Benczurné Quirico Monika, szalézi munkatárs

„Gondolataival, ismereteivel minket gyarapított”

Néhány gondolat...

István atyát akkor ismertem meg, amikor Albertfalvára költöztünk.

Egy mise után bementem hozzá a plébániára. Ő kedvesen fogadott:

– Nagy bizalommal volt az emberek felé (amivel volt, hogy vissza is élték, de ezek a tapasztalatok őt nem változtatták meg!).

– Fontos volt számára, hogy az új embereket alaposabban is megismerje, majd megismertesse őket az egyházközség területén működő közösségekkel, hogy könnyebben megtalálhassák a helyüket.

– Érzékenysége révén gyorsan felismerte a problémákat és azokra igyekezett igazi válaszokat találni.

– A kerületben, egyházközségben történő változásokra igyekezett korszerű választ adni, gyorsan reagálni az általa képviselt közösség (egyházközségi hívek) érdekeit is képviselve. Így jöhetett létre a Don Bosco Katolikus Általános Iskola.

– Sok helyen leírta, hogy különleges vonzódása volt Don Boscohoz, hitt az általa megvalósított megelőző pedagógia eredményességében. Ahhoz, hogy minél több ismeretet szerezzon, nemcsak a megvásárolható irodalma-

kat olvasta, hanem velünk együtt készült fel a szalézi munkatársi ígérettelre, majd azt, évek múltán velünk együtt erősítette meg.

– A napi teendői mellett komoly tudományos munkát végzett, de a szalézi munkatárságáról soha sem feledkezett meg. Összejöveteleinken, amikor csak tehette aktívan részt vett, gondolataival, ismereteivel minket gyarapítva, s arra is ügyelve, hogy ne vegye át a vezetést, mindig egy munkatárs volt közülünk. Hosszan elhúzódó betegsége alatt többször tartottuk nála összejöveteleinket. Halála előtt másfél héttel ismét Nála gyűltünk össze. Betegsége, gyengesége ellenére is adott, még utoljára megadta nekünk a közös szentmise élményét.

Úgy érzem, hogy megint elment közülünk Valaki abból a generációból, aki a gyakorlat-tudomány, határozott szelídség–szeretet–szorgalom–szerénység egységét hordozták, példájával komoly kihívást hagyva az itt maradtak számára.

Rózsáné Czigány Enikő, szalézi munkatárs

„Az Ő szárnyai alatt...”

Akik e sorokat olvassák, bizonyára csaknem mindannyian számtalan emléket, személyes élményt, lelkipásztori ajándékot őriznek szívükben István atyáról, István atyától.

Jómagam számvetésül és hálaadásul vetem papírra gondolataimat. Előbbi oka, hogy mindavval, amit kaptam, használnom kell: kamatoztatni és gyümölcsöztetni; utóbbira pedig talán visszaemlékezésem végére fény derül.

Mint minden albertfalvi hívőnek, nekem is lelkipásztorom volt, kora gyermekkorom óta találkoztam Vele a templomban, és ahogy teltek az évek, megismertem Őt közelebről is.

Hálával gondolok Rá, amiért 1994-ben ráírta a nevemet arra a papírra, amely a Fatimai Szűzanya kegyeszobrát hazánkba hozó gyermekzarándoklat százhusz résztvevőjének névsorát tartalmazta. Sokáig nem értettem, miért pont én. Még most is csak sejtem, hogy a Gondviselés így akarta, hogy a fatimai Szűzanya belépjen az életembe. Hogy életre szóló barátságot kössek Kondor Lajos atyával. Olyan ajándék volt ez, amiről talán nem is feltételez-

tem korábban, hogy léteznek. (Egy, a világ minden táján ismert és elismert, életszentség hírében álló ember számára fontossá vált egy budapesti kislány, később fiatal lány, asszony.) Biztosan tudtam, hogy Kondor atya imádságaiban mindenkor a fatimai Szűzanya szívébe helyezi az én életemet is.

A két atya sosem találkoztak személyesen, de baráti üdvözlőleveleiket a levélváltásaink, telefonbeszélgetéseink alkalmával mindig továbbítottam. István atya valamikor a '90-es évek vége felé nagyon készült Fatimába, ha jól emlékszem, egy Eucharisztikus konferenciára. Beszélgettünk is róla sokszor, de végül sajnos egészségi állapota miatt nem utazhatott.

Ez a '94-es gyermekzarándoklat indította el, hogy hat, majd tizennégy év múlva újra visszatérjek a kegyhelyre. István atya e döntésnek köszönhetem, hogy amennyire gyarló emberi mivoltom engedi, legalább közvetlen környezetemben apostolkodhatok a fatimai üzenet továbbadásában.

Hálával gondolok István atya bizalmára, amivel megajándékozott, amikor igen fiatalon engedte és támogatta, hogy plébániai közösséget vezessek. Hálás vagyok a mindig nyitott ajtóért, a mindig nyitott füléért, szívéért és adakozó kezeiért.

Köszönetet kell mondanom, hogy bár kevésszer, de megtapasztalhattam szerető és a jót számon kérő szigorát.

Egész életemet meghatározta az az egykori tavaszi vasárnapi szentmise utáni beszélgetés, amikor szinte mellékesen, minden átmenet nélkül megjegyezte: „Most már lassan tizennyolc éves leszel, jöhetnél szalézi munkatársnak.”

Hívott és mentem. Nem csak Don Bosco-t, az ő pedagógiáját, egy „új családot”, egy közösséget, munkatársakat, hivatást, feladatot és célokat kaptam a „szaléziság” által, hanem igaz Társat az üdvösség felé vezető rögös földi útra.

Köszönöm, István atya a hívást a munkatársi létbe, a házasság szentségére, a családi életre!

2001 óta István atyával leginkább szalézi munkatársi közösségünk kötött össze. Összejövetelinket mindig szorgalmazta, fontosnak tartotta, s gyenge egészségi állapota mellett is mindig igyekezett úgy alakítani, hogy köztünk lehessen. Ha mégsem sikerült, imádságáról mindig biztosított, de ugyanezt kérte tőlünk is. Többször jöttünk össze otthonában, bensőséges munkatársi szentmisére és beszélgetésre.

Sajnos, a legutolsó alkalommal, halála előtt alig két héttel, nem jutottam el Hozzá. Valamiért a jó Isten így akarta, pedig talán csak nekem kellett

volna okosabban döntenem, apró szervezési nehézségeinken felülemelkednem.

Így számomra Róla az utolsó kép és Tőle az utolsó kézfogás Antal atya temetéséről maradt. Ahogy ült az autóban, még itt köztünk, de lelkében azzal a vágyakozással, hogy Teremtőjéhez kövesse kedves utódját.

Teremtő Atyánk! Hálát adok Neked István atyáért, hogy gondviselő szereteted megengedte, hogy találkozam vele, és életem útját terelgesse! Hálát adok Neked mindazokért, akik körülvették és segítették őt, elsősorban Zsuzsa néniért, az ő alázatos szolgálatáért!

Engedd, hogy imádságaink által továbbra is velünk maradjon és, hogy az Általa kapott kegyelmi ajándékokat tettekre válthassuk! Ámen.

Takácsné Kiss Anikó, szalézi munkatárs

„Mennyi lelki kapcsolat köt össze családunkkal!”

Emlékezés „Buckóra”, István atyánkra!

Mint az Albertfalván letelepült első család kései utódaként, régi barátként, 2015. január 16-án fájdalmas búcsúra jöttem Albertfalvára családommal. Amikor karácsony előtt megtudtam a szomorú hírt, hogy az örök hazába költöztél, végig gondoltam barátságunkat, azt, hogy mennyi lelki kapcsolatot köt össze családunkkal, 53 évi papi életed során, mennyi kegyelmet közvetítettél felénk. Most szeretném időrendben röviden elmondani, hogy sorsunk mivel is kötött össze bennünket:

1955-ben, 60 évvel ezelőtt kezdtünk együtt énekelni az albertfalvai templomi énekkarban. Te sokszor kísérted énekünket a kis harmóniumon. Ekkor kezdett kialakulni társaságunk, akikkel sok kirándulásra vettünk részt, melyekről mindig lelki élményekkel gazdagodva tértünk haza. Ekkor már Te voltál a ministráns főnök, öcsém a Te irányításoddal tanulta meg az Oltár körüli szolgálatot.

Majd jöttek a szemináriumi évek, amikor ritkán találkozhattunk.

1961. június 21-én Székesfehérváron nagy létszámmal vettünk részt pappá szenteléseden, majd Albertfalván az újmiséden.

1962-ben – bár távolról, de köszöntöttél minket az esküvőnkön.

1963-ban édesapám tragikusan korai hálánál is erőt öntöttél belénk. Az albertfalvai templom, a mi templomunk mindig összetartott bennünket, akkor is amikor távol voltál és ritkán találkozhattunk.

1985-ben azután plébánosunkként üdvözölhattunk.

1986-ban ezüstmiséden családommal együtt vettünk részt.

1987-ben Rita leányunkat esketted, egyúttal megáldottál bennünket 25 éves házassági évfordulónk alkalmából.

1990-ben első unokánkat, Ritát keresztelted,

1991-ben második unokánkat Annát,

1994-ben a harmadikat, Lorándot.

1999-ben, amikor Albertfalváról Zircre költöztünk, elbúcsúztál Jóskától, aki egész plébánosi működésed alatt egyházközségi képviselőként munkatársad volt, a Don Bosco Alapítványban kuratóriumi tagként segítőd volt.

Az életben azonban szomorú események is vannak, amelyekben melénk álltál úgy barátként, mint lelkiatyaként.

1990-ben fiatalon, 42 évesen eltemetted egyetlen testvéremet, pár hónapra rá unokabátyámat, majd első péntekenként hűségesen jöttél és lelki segítséget nyújtottál a két édesanyának. Édesanyám lelki gondozását haláláig végezted, majd 1995-ben Őt is eltemetted.

2002-ben Jóska húgát, Babit temetted, majd

2005-ben eltemetted Jóskát, barátodat, munkatársadat, egy kiváló embert, a férjemet. Zircre költözésünk után is sokszor találkoztunk, mivel minden jeles eseményre igyekeztünk visszamenni Albertfalvára. Így

2001-ben nyugdíjazásodkor is együtt ünnepeltünk.

2008-ban meghívásodra nagy örömmel jöttem Albertfalvára, amikor a 70. születésnapodon adtunk hálát a jó Istennek érted, kérve továbbra is áldását életedre.

2011-ben ismét ünnepelni jöttem gyermekeimmel aranymisédre, hálát adni az elmúlt 50 év papi szolgálatáért, megköszönni a sok kegyelmet, amit felénk közvetítettél.

2012-ben szentmise keretében adtad áldásodat leányomékra, 25. házassági évfordulójukon.

2013-ban 75. születésnapodon is hálás szívvel jöttem ünnepelni, kérve Rád a jó Isten áldását.

2013-ban fiam tragikus halálakor szentmisédet ajánlottad fel érte és nekem lelki vigaszt és megnyugvást igyekeztél közvetíteni, hogy érezzem a kegyelem áradását.

2015-ben végső búcsút veszünk Tóled, abban a biztos tudatban, hogy Te már bizton találkozta odafönt drága szeretteinkkel és amikor majd a mi földi utunk véget ért, boldogan tapasztalhatunk, hogy „A lélek él, találkozunk!”

Befejezésül Áprily Lajos egyik legszebb verséből idézek:

„Közel a véghez egy pátosztalan, kurta szó elég lesz, a túlsó partot látó révülésben a „KÉSZEN VAGY?” – kérdésre ezt felelni – „KÉSZEN!”

Isten áldjon, nyugodjál békében, búcsúzom Tóled

az Ambrus és Pálos család nevében, Baba

A karitás munkacsoport hálaadása István atyáért

Az elhunytak lelkének az Eucharisztia, az imádság és alamizsna által „enyhülést és felüdülést” lehet ajándékozni. Évszázadokat átívelő alapvető meggyőződése volt a kereszténységnek, és ma is vigasztaló tapasztalata, hogy a szeretet át tud nyúlni a másvilágba, hogy a kölcsönös ajándékozás és elfogadás lehetséges, melyben a halálon túl is részesíthetjük egymást. Ki ne érezné szükségét annak, hogy a másvilágba eltávozott szerettei felé, a hála vagy a bocsánatkérés jelét küldhesse? Kapcsolatban vagyunk egymással és sokszoros hatással vagyunk összekötve. Senki sem él egyedül. Senki nem vétkezik egyedül. Senki sem üdvözülni egyedül.

Így a másikért mondott kérésem, az ő számára nem idegen a halál után sem. A lét egybefonódásában a neki szóló hálám, az érte mondott imádságom az ő tisztulásának egy részét jelentheti. És ehhez nem kell a földi időnkét átszámítani isteni időre: A lelkek közösségében átlépjük a földi időt. Nekünk, keresztényeknek soha nem szabad csak ezt kérdeznünk: hogyan menekülhetek meg én magam? Hanem: mit tehetek azért, hogy mások is üdvözüljenek, és másoknak is felkeljen a remény csillaga? Mert akkor tettem a legtöbbet a saját üdvösségemért is. (Spe salvi 48.)

Jézusunk! Hallgasd meg most esdeklő imádságunkat István atyáért, aki epelkedve kívánja látni isteni arcodat. Te magadra vetted az egész világ bűnét és a keresztre szegezted adóslevelünket, hogy Atyáddal kiengesztelj:

hadd részesüljön István atya elégtételel végtelen érdemében és engedj, hogy Veled egyesülhessen. Emlékezzél meg Üdvözítőnk, hogy az ő neve is fel van írva az élet könyvébe. Ő is a király jegyese, hivatalos a menyegzőre. Jézus könyörülj rajta! Te tudod, hogy szavad előtt füleit, kegyelmed elől szívét soha be nem zárta. Csak csekély gyarlóság terheli lelkét, ezért nyisd meg neki az örök béke honát, ahol megnyugszik. (Preorator 288.)

Az Egyház bölcsességére vall, hogy a halottak napja közvetlenül követi Mindenszentek ünnepét. Mindenszentek napján Isten dicsőségére és a szentek tiszteletére mondunk imát. A liturgia úgy mutatja be őket, mint „minden nemzetből, néptörzsből, népből és nyelvből való nagy sereget” (Jel.7,9). Ehhez csatlakozik engesztelő imádságunk mindazokért, akik e világból az örök életbe való átmenetben előttünk járnak. (XVI. Benedek pápa 2007. november 1. az Úrangyala-imádság előtt)

Ezen a napon különösen István atyáért ajánljuk fel imádságainkat.
Béke veled Atya!

Murányi Katalin

„Hálás vagyok, hogy munkatársad lehettem, kedves István Atya, kedves Buckó!”

Kedves Albertfalvai hívek, engedjétek meg, hogy a búcsú pillanatában így szólítsam meg azt az „EMBERT” aki az elmúlt több mint fél évszázadában munkatársául választott engem. Őt gyermekkoromban ismertem meg, testvérével, Mokival együtt akiket mi kis ministránsok így szólítottunk meg, ezért nekem már csak mindig „Kedves Buckó” marad.

Ő – az EMBER, aki korban 6 évvel előttem járt, de olyan hivatást választott, aminek óriási felelőssége volt a mi, és a rábízott hívek, diákok lelki üdvössége művelésének munkálataiban.

Mikor, az egyetemet elvégezte először káplánként kezdte meg papi feladatait. Majd egyetemi tanár lett ahol már a kispapokat oktatta a hitéleti tudományokra. El tudom képzelni, hogy mekkora váltás volt, amikor mint egyetemi tanár visszakerült arra a településre plébánosnak ahol Ő ifjúságának idejét töltötte ahol a testvérével együtt korábban az egyházközség éle-

tében, mint ministráns vezető aktív szereplő volt. El tudom képzelni, hogy felmérte az elkövetkező munkálatokban felelősségének mekkora súlya van.

Ebbe a munkába kért fel hogy legyek a segítségére.

Nagyon szeretném, most a búcsúzásakor, amikor megtért az Ő „Atyájának” országába, megköszönni azt a bizalmat a búcsúzásakor és a visszatekintéskor, hogy ebben, a részére is új időszakban vakon megbízott bennem, és a munkatársa lehettem. Segíthettem abban a munkában, ami a templomunk fenntartásával, felújításával kapcsolatosak. Szeretnék visszaemlékezni, azokra a feladatokra, amelyeket Ő kezdeményezett és aminek a megvalósításában a segítségére lehettem.

Az Ő plébánosi idejére esett a templom felszentelésének 60. évfordulója, 2001-ben és e születésnapnak a kapcsán kezdtük el a templom rehabilitációs munkáit; a tető héjazatának, a háborús rongálódásának kijavítását, és a világítás első korszerűsítését.

Részt vehettem a templom szentélyének helyre állításában. A tabernakulum és a régi oltár vizuális visszaállításában. Ez különleges feladat volt, mert a templomunk helyi védettsége miatt, és a liturgikus előírásuk miatt teljesen a szentélynek az eredeti állapotába visszaállítani már nem lehetett.

Ezeknél munkáknál tapasztaltam a kompromisszum készségét, és a liturgikus előírásoknak még megfelelő javaslatait és azt a bizalmat, amivel a munkánkat elősegítette és javaslataival értékesebbé tette.

Amikor a politikai változások előszele már érződött felmerült a hívek kezdeményezésére itt Albertfalván egy iskolakomplexum létrehozásának az igénye. Ebben az időben még az egyházközség a Székesfehérvári Püspökséghez tartozott. A Püspök Úr Takács Nándor volt.

Az iskola alapításához meg kellett nyerni Őt is, de a további engedélyek, – tulajdon jogi, építési, működési stb. – kiadásában a XI. kerületi Önkormányzat volt a kompetens. Illetve az alapításhoz az Önkormányzat Képviselő Testületének határozati jóváhagyása, megerősítése is kellett.

Első lépésben megalakult a plébániai közösségében egy szervező bizottság, a szervező bizottság vezetője István Atya volt. Egy év alatt ki kellett dolgozni az iskola programját, a nevelési koncepcióját, azt jóvá kellett hagyni, és kellett valahol szerezni iskola épületet is. Felmerült Albertfalva korábbi háború előtti iskola épületének a megszerzése az Önkormányzattól.

Mint munkatársa tudom, hogy milyen korrekten vezette azt a szervező bizottságot, ami az iskola megteremtésével foglalkozott. Tudom, hogy milyen úton, kiken keresztül szeretne volna az ördög megakadályozni, az isko-

laalapítást. Nagyon köszönöm, hogy amikor valamit megbeszéltünk akkor a segítő véleményeddel, hogyan tetted könnyebbé a megvalósítást.

Ha megbeszéltünk valamit, akkor milyen pontosan, következetesen képviselted mind az egyházi, mind a világi vetetés felé a döntésünket. Ennek a következetes együtt működésnek az eredményeképp lehetett megszerezni egy egyházközségi működtetésű katolikus iskolának egy olyan épületnek, ami korábban soha nem volt egyházi iskolaépület.

Meg tudtunk szerezni egy iskola épületet, olyan időben, amikor máshol több korábban egyházi működtetésű iskolaépületet nem tudott visszaszerelni sem az egyház, sem a helyi plébánia közössége.

Kedves István atya! Kedves Buckó! Nagyra becsülöm a türelmedet, és fegyelmet, hogy amikor az egyházközség vezetésétől visszavonultál, bár nem hagytad el az egyházközség területét, példamutatóan meg tudtad állni, hogy beleszóljál az utódod dolgába, de segítetted az ő működését.

Kérlek, hogy onnan fentről továbbra is segítsd egyházközségünket, a híveinket, hogy az egyházközségnek további fejlődése a téged plébánosként követő Hollai Antal halála után, az új plébánosunk Vénusz Gellért vezetésével töretlenül folytatódhasson.

Isten áldjon, és köszönöm a Jóistennek azokat a napokat, amikor együtt dolgozhattam veled!

Dr. Petrekovich Perjés András CSR., templom gondnok

„István atya köztudottan szigorú ember volt, de mindig igazságos és megbocsátó.”

Néhány emlékkép

István atya szerteágazó tudományos és lelkipásztori munkásságáról több, nagyon szép, komoly és tematikus összefoglalót hallhattunk a visszaemlékezések alkalmával. Én inkább néhány személyes emlékképet szeretnék felidézni, amelyek – mintha fotóalbumot lapozgatnék – kerülnek elő a (már nem is olyan közeli) múltból.

16 évesen, alig néhány hónapos, újdonsült templombajáróként az akkori ministránsok meghívtak az oltárszolgálatra. Még az állandó szövegrészekbe is olykor-olykor belegabalyodtam és nem túl nagy liturgikus szolgálati

tapasztalattal rendelkeztem, de az akkori ministrálási rendnek megfelelően (legalább két hétköznapi misén kellett szolgálatot vállalni) elvállaltam a hétfő reggeli és péntek esti szentmisét. Komoly fegyelem volt, István atya és Madaras Attila, a ministránsok vezetője is elvárta és megkövetelte a pontos és méltóságteljes ministrálást. Még egészen az elején, egy hétfő reggeli alkalommal későn ébredtem, 6 óra is elmúlt. Mivel a szolgálatot nem lehetett kihagyni, gyorsan összekaptam magam és futottam egy óriásit, hogy fél 7 előtt (lehetőség szerint István atyát megelőzve) beérjek a sekrestyébe. Mire István atya belépett, már felöltözve vártam, felkészülve a szentmisére, csak éppen levegőt alig kaptam a futás miatt (ő ezt szerencsére nem vette észre). Ami késett, nem múlt – csendes mise lévén – hamar elkövetkezett a szentlecke felolvasásának ideje. Mivel még mindig erősen zihálva vettem a levegőt, a felolvasás igen szakadozottan sikeredett, így aki esetleg nem követte a szemével is valamiből az írást (akkor még nem volt Adoremus), bizonyosan nehézségei adódtak a hallottak értelmezésével. Mise után szégyenkezve mondtam el a ministrálások befejező imádságát, számítva utána István atya szigorú kritikájára. Ezzel szemben barátságosan odalépett és mosolyogva azt mondta, hogy tudja, hogy kezdő vagyok és megérti, hogy még izgulok, ezért nem szégyen, ha nem megy még az olvasás olyan szépen, de azt javasolja, hogy ha izgulok, az olvasás előtt vegyek néhány mély levegőt, az megnyugtat és utána kezdjek neki a felolvasásnak. Megköszöntem a jó tanácsot – amit azóta is eredményesen alkalmazok, ha nagyobb hallgatóság előtt kell előadnom (ilyenkor mindig eszembe jut István atya és az előbbi történet is) –, de azért szégyenkeztem is egy kicsit; viszont nem derült ki, hogy aznap reggel elkéstem.

István atya idejében sok időt töltött az akkori fiatalság a plébánián, különösen annak teraszán, ahol fel volt állítva egy öreg ping-pong asztal. Egy alkalommal is épp folyt az asztal körüli csatározás, amikor megjelent István atya és megkért minket egy kis plébánia körüli segítségre. Lomtalanítás volt és néhány feleslegessé vált holmit kellett innen-onnan összegyűjteni és kihordani a gyűjtőhelyre. István atya – bár még csak kezdő ministráns voltam, így alig volt alkalmunk személyesen találkozni – már néven szólítva megkért, hogy Pista bácsinak segítsek selejtezni a pincében, mert ott van a legtöbb haszontalan kacat, amiket átválogatva fel lehetne szabadítani egy kis helyet. Kicsit közelebb lépve odasúgta, hogy ez fontos „küldetés”, mert tudja, hogy Pista bácsi milyen vajszívú, ha selejtezésről van szó, ezért kellene, hogy segítsek egy kicsit szigorúbban válogatni. Végül alig gyűlt össze két vö-

dörnyi felsimerhetetlen célú egykori alkatrész, rozsdás szög és egyéb ócskaság, mert István atya nem tudhatta előre, hogy a „hasznos lesz ez még valamikor, valamire” válogatási filozófiában mi Pista bácsival igencsak egymásra találtunk. Viszont azzal, hogy mindent töviről-hegyire átválogattunk, és egyben rendet is tettünk, valóban sikerült értékes helyeket felszabadítanunk, ami miatt István atya alaposan megdicsért minket.

Később, amikor szalézi munkatársakként oly sokszor ültünk egy asztalnál István atyával a szalézi lelkiségről elmélkedve, nem egyszer eszembe jutott az előbbi kis történet, amelyben István atya, mint a korában Don Bosco is tette, néven szólítva, úgy adott feladatot, hogy ezáltal szeretettel érezte, hogy számára fontos az, aki tőle feladatot kap.

István atya köztudottan szigorú ember volt, de mindig igazságos és megbocsátó. Kétszer találkoztam a haragjával; mindkét esetben messzemelőnkig igaza volt.

Madaras Balázssal a templomunk makettjének tervein dolgoztunk, s mivel nem találtunk használható építészeti terveket – amelyek felkutatásában István atya is sokat segített –, kénytelenek voltunk a legfontosabb méreteket mérésekkel meghatározni. A legnehezebb a torony magasságának megmérése volt. Ehhez István atyától engedélyt és kulcsot kellett szerezniünk, hogy feljussunk a torony legtetejére. A küldetésünket teljesítettük is, viszont, hogy amíg mi fent a tetőablakon kihajolva és súlyozott madzaggal a magasságmérésen dolgoztunk, idegen ne mehessen be az oldalbejáraton, bezártuk az ajtót. Sajnos csak későn hallottuk meg, hogy időközben István atya is átjött a templomhoz és be szeretett volna menni a sekrestyébe. Mikor elégedetten, dolgunk végeztével előbújtunk a toronyból, azonnal István atya haragjának ütköztünk. Megérdemeltük a szidást, hiszen – amint ki is oktatott minket – ha történetesen beteghez kellett volna sietnie az Oltári-székeséggel, miattunk késlekedett volna...

Néhány órával később, amikor ismét a szemé elé mertünk kerülni, már mosolyogva kérdezte, hogy sikerült-e a mérés és biztatott, hogy ha bármilyen támogatásra van szükségünk a makettkészítéshez, csak szóljunk és ő segít (mindig így is történt) – ennél kifejezőbben nem is tudott volna megbocsátása felől biztosítani minket.

* * *

Egyik nyáron István atya hozzájárulásával az alsó hittantermet berendezhettük szabadidős közösségi teremként, ahol elfért a ping-pong asztal, egy súlyzópad és talán csocsó is volt és lehetett társasjátékozni is. Minden

nap szép számmal gyűlt itt össze az ifjúság; ha egy hétköznap délután találkozni szeretett volna valaki valamely közösségbeli barátjával előzetes egyeztetés nélkül (a mobiltelefon akkor még nem volt hétköznapi eszköz), elég volt lejönnie a hittanterembe, ott jó eséllyel létrejött a találka. Egyik alkalommal nem figyeltünk az idő múlására és már este 10 óra is elmúlt, amikor úgy gondoltuk, hogy leadjuk a hittanterem kulcsát a plébániára. Ezzel István atyának türelmét jócskán próbára tettük...

Ennek ellenére számára teljesen természetes volt, hogy ettől a közösség-építő lehetőségtől nem fosztja meg az ifjúságot. Megbocsátásával ezúttal a körültekintőbb egymásfigyelésre és tapintatra figyelmeztetett és tanított minket.

A magyar Szalézi Család 2013-ban ünnepelte a rend magyarországi letelepedésének 100. évfordulóját. A centenáriumi évet megnyitó ünnepi szentmisét követően került sor a Budapesti Történeti Múzeumban megrendezett – „A jókedv rendje – Szaléziak” című – reprezentatív kiállítás megnyitójára, amely méltó alkalom volt arra, hogy a szalézi szerzetesek megköszönjék azok áldozatos erőfeszítéseit is, akik a kezdetektől segítették munkájukat és részt vettek a szalézi „építkezésben”.

Anikóval Zsuzsa néni és István atya kérésére (hogy segítsünk a magas lépcsőn feljutni István atyának az ünnepség helyszínére) mi is ott lehettünk a meghívott vendégek között. Így albertfalviként különösen felemelő pillanatok voltak, amikor Ábrahám Béla, szalézi tartományfőnök atya a Don Bosco-díjat átnyújtotta István atyának, köszönet- és elismerésképpen az Albertfalvi Don Bosco Katolikus Általános Iskola megalapításáért, amely elsők között teremtett lehetőséget arra, hogy az ide érkező szalézi papok megkezdhessék Bosco Szt. János lelkiségével végzett nevelő munkájukat. Megható volt, ahogy a díjátadást követő hosszú tapsviharral a maroknyi albertfalvin túl az egész ünneplő közösség (sokan ismeretlenül is) ilyen őszinte lelkesedéssel fejezte ki háláját István atyának.

Egyre-másra kerülnek elő a régebbi és újabb képek, ahogy így „lapozgatom” a képzeletbeli fotóalbumot, s közben hálatalt szívvel emlékezem István atyára, aki tényleg atyánk volt azokban az időkben, amikor a rendszer-váltást követően megismerkedhettem a számomra korábban ismeretlen hívő ifjúsági közösséggel, amelyből életre szóló barátságok és házasságok születhettek, majd később a szalézi munkatársi közösség is életre kelhetett.

Takács Károly, Kaca, szalézi munkatárs

„Imádságos paptestvér”

Barsi Balázs ferences atyát könyvei, lelkigyakorlatai alapján sokan ismerhetjük. Nálunk, a Szent Mihály Plébánián, István atya plébánosi tevékenységének elején egy adventi lelkigyakorlatot tartott Balázs testvér. István atyánkat még Esztergomból ismerte. Kölcsönösen nagyon becsülték egymást. A ma is még rengeteget dolgozó Balázs atya megkeresésemre a következő rövid levéllel válaszolt:

Kedves Márta!

Ma március 19-én érkeztem haza Kárpátaljáról egészségileg gyöngén. Holnap 45-en jönnek ide lelkigyakorlatra. Vasárnap egyedül leszek itt pap, délelőtt 2 mise, este Budapest, éjfélre haza, és ez így megy Húsvétig.

István atyában egy mélyen hívő, imádságos, törekvő paptestvért ismertem meg. Együtt látogattuk a katona kispapokat.

Most többet nem tudok írni.

Szeretettel:

Balázsa atya

Kedves István atya,

**„talán nem vagyunk elég bátrak ahhoz,
hogy kifejezzük szeretetünket
és tiszteletünket irántad”**

Elhangzott 1997. húsvétvasárnapján az albertfalvi templomban az Albert Herceg Díj első átadásakor

A Társas Kör közgyűlése az elmúlt évben, 1996-ban alapította meg az Albert Herceg Díjat. Az alapítás határozatában szerepel, hogy a Társas Kör közgyűlése évenként olyan személynek adományozhatja az Albertfalva név-

adójáról elnevezett díjat, akik hazánkban és szűkebb otthonukban kiemelkedően képviselik a keresztény értékeket, elkötelezettek nemzetünk iránt.

Az idei közgyűlés előtt a Társas Kör választmánya úgy döntött a beérkező javaslatok alapján, hogy István atya, téged terjesztünk elő a díjra. Hogy helyesen döntött a választmány, azt bizonyítja, hogy amikor Sümegh László elnökhelyettes a közgyűlésen kimondta a nevedet, mint a díj várományosát, spontán taps tört ki a teremben.

Számomra ez a taps sokat üzent, sokat jelentett. Ugyanis, nekünk albertfalvi híveknek ritkán van módunk Neked megköszönnünk fáradozásaidat, munkádat. A taps, ami a közgyűlésen felcsattant, nem csak a díjazott személy jóváhagyása volt, hanem köszönet minden albertfalvi hívő nevében.

Emlékszünk, hogy 1993. decemberében Te vetted fel egy civil egyesület megalapításnak a gondolatát az egyházközségi képviselő testületben. Az alapítást – talán túlzott óvatosságból, talán kishitűségből – közvélemény-kutatás előzte meg itt az albertfalvi templomban. A közvélemény-kutatás eredménye a Te elgondolásodat, javaslatodat maximálisan alátámasztotta. Ekkor tettük néhányan igazán magunkévá az alapítás gondolatát, és kezdtük meg az Albertfalvi Keresztény Társas Kör szervezését.

És ebből a történetből engedjék meg, hogy kiemeljek egy mozzanatot. Azt, hogy István atya elindította egy Társas Kör szervezését, majd hagyta, hogy mi saját elgondolásunk alapján formáljuk a Társas Kört és fejezzük be a szervezést. Később sem kívánt soha beleszólni annak életébe, soha sem próbálta meg kívülről irányítani a Társas Kör működését.

Többször gondoltam már arra, hogy talán keményebb kézzel, néha talán erősebb parancsszavakkal kellene irányítanod az egyházközséget. De a következő pillanatban már beláttam, hogy mégsem. Helyes vezetési stílusodat bizonyítja a Don Bosco Iskola Alapítvány megalapítása, majd az Albertfalvi Don Bosco Iskola létrejötte és sikeres működése. Tudjuk, folyamatban van egy katolikus óvoda szervezése is itt Albertfalván. Biztos, egy diktatórikusabb egyéniség mellett Albertfalván nem jöttek volna létre ezek a csodálatos dolgok.

Albert Kázmér Ágost Herceg, Mária Terézia Krisztina nevű lányának férje, Albertfalva alapítója több mint 175 évvel ezelőtt, 1819-ben ötven ház helyet jelölt ki a mai Fehérvári út két oldalán. Őt ábrázolja ez az emlékplakett, melyet Madaras Balázs, plébániánk ifjú tagja készített el, álmodott bronzba az Albertfalvi Helytörténeti Múzeumban található festmény alapján.

Mint korábban említettem, nekünk albertfalvi híveknek ritkán van módunk, vagy talán nem vagyunk elég bátrak ahhoz, hogy kifejezzük szeretetünket és tiszteletünket irántad. Ez a díj, egy kicsit kézzelfoghatóan egy emlékérem és egy oklevél formájában fejezi ki a Társas Kör tagságán kívül minden albertfalvi hívő szeretetét, tiszteletét és köszönetét.

Gondolom, évek, évtizedek múlva is, utódaink ki fogják évenként adni az Albert Herceg Díjat. Lehet, hogy tízszer, lehet, hogy ötvenszer, lehet, hogy még többször fogják utódaink az arra érdemes személyeknek odaítélni. De nekem, mint a Társas Kör mostani elnökének jutott az a feladat, hogy először adhassam át ezt a díjat. Örülök, hogy első alkalommal, Albertfalva plébánosának, Neked adhatom át.

Külön öröm számomra, hogy egyházunk legnagyobb ünnepén, húsvétkor nyújthatom át Neked a kitüntetést. Kívánom, hogy a feltámadt Krisztus békéje legyen szívedben. Kívánom, hogy a már említett nagy tettek eredményeképp létrejött alkotások mellett újabbakkal gyarapíthassuk közösen Albertfalvát.

Kiss Gábor, az AKTK volt elnöke

Fogd és vezesd azoknak a kezét, akik a jövőben is róják a kis kiadványunkba szánt a sorokat

Könnyes szemekkel és elszoruló szívvel szerkesztettem az *Albertfalvi Egyházközségi Levélnek* ezt a mostani számát, amely az István atyáról szóló emlékezéseket tartalmazza. Emlékek sora tódul elélem; eszembe ötlök, hogy közel harminc évvel ezelőtt, 1987-ben István atya hívta életre ezt a kiadványt. Egy szép tavaszi nap estéjén a plébánián Veled, Madaras Gáborral és Perjés Andrással tanakodtunk négyesben, hogy miként lehetne egy helyi kis kiadvánnyal kedveskedni az albertfalvi híveknek, miként lehetne a hitéletet erősíteni egy olyan rendszeresen megjelenő kiadvánnyal, amely írásban tájékoztatja plébánia híveit az aktuális, illetve közelgő liturgikus és egyéb eseményekről. Talán a mai fiatalok el sem tudják képzelni, hogy a diktatúrának ebben már puha részében is milyen bátor és veszélyes gondolat volt egy helyi sajtótermék megjelentésének már csak a felvetése is, hiszen minden információ, hír csak a „központon” keresztül juthatott el az emberekhez. Talán Perjés Andrásnak jutott eszébe a zseniális ötlet, hogy ha nehéz-

ségekbe ütközik egy újság megjelentetése, tegyünk úgy, mintha nem is újságot kívánnánk megjelentetni, hanem csupán egy levélben fordulnánk híveinkhez! Hiszen levelet írni csak szabad! Elfogadva a javaslatot, néhány nap múlva Állami Egyházügyi Hivatalhoz kérvényben fordultunk a körlevél megjelentetése ügyében. A Fővárosi Tanács Végrehajtó Bizottságának pecsétjével, Fűzfa Imre aláírásával 1987. április 8-án kelt a tenyérnyi (!) papíron közölt engedély: *A körlevél sokszorosítását 1000 /Ezer/ példányban engedélyezem. Ikt. szám: 40/1987.* (Az engedély másolata megjelent a Lajtorja 1998. III. évfolyamának 1. számában a 24. oldalon.) Ezért lett a kis kiadvány címe: *Albertfalvi Egyházközségi Levél.* Az elmúlt harminc évben, kihagyások nélkül, kezdetben évente háromszor – húsvétkor, búcsúkor és karácsonykor – jelent meg. Hozzávetőlegesen 15 éve ez a három alkalom kiegészül egy negyedik szám megjelenésével, amely mindig úrnapiakor hagyta el a nyomdát. Ez több mint 100 füzet, ha átlagosan 30 oldallal számolunk, ez összesen 3000 oldal! Kedves István atya! Ezt neked köszönhetjük. Örökre fennmaradnak az Egyházközségi Levélben Albertfalva e harminc évének történései, az itt élő emberek gondolatai, közösségi programjaik. Az Egyházközségi Levél hűen beszámolt – a te vezércikkeiddel – Albertfalva hitéleti eseményeiről, egyházi és közösségi rendezvényeiről, írásokat közölt szeretett kis településünk életében olyan jelentős mozzanatokról, mint az Albertfalvi Keresztény Társas kör megalapítása, A Don Bosco Iskola, majd óvoda létrehozásról. Ezek mellett számos esetben forrásértékű helytörténeti visszaemlékezések jelentek meg az Egyházközségi Levélben, és rendszeresen beszámolót közölt az Albertfalvi Helytörténeti Múzeum kiállításról, rendezvényeiről.

Kedves István atya! Minden albertfalvi nevében köszönöm hajdani bátor kezdeményezéset az Egyházközségi Levél első számának megjelentetése ügyében. Bízom benne, hogy előbb-utóbb e kiadványnak az elmúlt három évtizedben megjelent minden száma felkerül a világhálóra és számítógépen sokak böngészhetnek majd a legújabb és a régi számokban is. István atya, kérek, hogy odafentről fogd és vezesd azoknak a kezét, akik a jövőben is róják a kis helyi kiadványunkba szánt a sorokat.

Kiss Gábor, 1987-től Albertfalvi Egyházközségi Levél szerkesztője

TARTALOM

Húsvét, kereszt, örök élet és szeretet

Gellért atya / 1

Naptári programok. Állandó programok / 2

Dr. Verbényi István, 1938–2014., Albertfalva plébánosa 1985–2001.

„Virágzó egyházközséget adott át utódjának”

Madaras Gábor / 3

Emlékeim Verbényi István atyáról

Rózsa Huba / 6

Oikodeszpotész – a házigazda. Verbényi István atya emlékére

Sztankó Attila / 8

Búcsúztató Verbényi István temetésén. Farkasrét 2015. január. 16.

Forgács Alajos atya / 10

„Az emberi élet Istentől rendelt értelme: másokért élni”

István atya lelki üdvéért bemutatott gyászmisén

Forgács Alajos atya / 13

„Felmérte az idők jeleit”

dr. Bató András, egyházközségi képviselőtestület világi elnök / 14

„Bátran fordulhattunk hozzá”

Sédyné Esztergár Klára, a Don Bosco Iskola igazgatója / 15

A családpsztoráció plébánosa volt

dr. Bató András / 18

„Nyitott plébániát alakított ki”

Mig Balázs / 20

„Boldogan gyönyörködött a jövő nemzedékben” Morzsák István atya életéből ...

Horváth Zsuzsanna szalézi munkatárs / 21

„István atya, nagyon hiányzol! ”

Benczurné Quirico Monika, szalézi munkatárs / 25

„Gondolataival, ismereteivel minket gyarapított”

Rózsáné Czigány Enikő, szalézi munkatárs / 26

„Az Ő szárnyai alatt...”

Takácsné Kiss Anikó, szalézi munkatárs / 27

„Mennyi lelki kapcsolat köt össze családunkkal! ”

Emlékezés „Buckóra”, István atyánkra!

az Ambrus és Pálos család nevében, Baba / 29

A karitászmunkacsoport hálaadása István atyáért

Murányi Katalin / 31

**„Hálás vagyok, hogy munkatársad lehettem,
kedves István Atya, kedves Buckó!**

Dr. Petrekovich Perjés András CSR., templom gondnok / 32

„István atya köztudottan szigorú ember volt, de igazságos és megbocsátó.”

Takács Károly, Kaca, szalézi munkatárs / 34

„Imádságos paptestvér”

Balázsa atya / 38

**„Talán nem vagyunk elég bátrak ahhoz, hogy kifejezzük szeretetünket
és tiszteletünket irántad”**

Kiss Gábor, az AKTK volt elnöke / 38

Fogd és vezesd azoknak a kezét,

amik a jövőben is róják a kis kiadványunkba szánt a sorokat

Kiss Gábor, 1987-től Albertfalvi Egyházközségi Levél szerkesztője / 40

Vianney Szent János imája,

amely jól jellemzi István atya lelkületét

Ó Jézus, neked szentelt szívemet zárd a Tiédbe.
Ott akarok lakni, Szíved által akarok szeretni.
Ott akarok élni, ismeretlenül a világ előtt, egyedül Általad ismerve.
Erős tüzeddel, Te emészd föl az én tüzemet!
Benned erő, világosság, kedv és igazi vigasz lakozik.
Szemem, szent Sebeidre függesztem, s elmélkedem irgalmadon.
Légy türelemmel lelkem:
Úgy lesz holnap, ahogy Isten akarja!
Akarjuk, hát mi is az Ő akaratát!
A tegnapi nap elmúlt; nem fáj már amiért tegnap szenvedtem.
A mai nap, csak egy nap. Milyen rövid idő!
Ennek a napnak, szomorúságát és szenvedéseit is, Néked ajánlom, Uram.
Ma azonban történjék minden, amint Te akarod.
Ma, a kereszten, - holnap a mennyben!

Ámen